

Αξιμούθιο

ντιμιλιταριστική έκδοση

Την ύπαρξη ενός αντιμιλιταριστικού-αντιεξουσιαστικού εντύπου την κρίνουμε αναγκαία στις σημερινές συνθήκες, όπως αυτές διαμορφώθηκαν με μια συνέχεια τα δύο-τρία τελευταία χρόνια.

Η έκδοση του Αζιμούθιου έρχεται σαν το φυσικό επακόλουθο της φυλάκισης για πρώτη φορά αρνητών στράτευσης και της δημιουργίας αντίστοιχων επιτροπών συμπαράστασης στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη. Ταυτόχρονα, η ύπαρξη του περιοδικού αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα από τις διεθνείς εξελίξεις, όπως αυτές παρουσιάζονται κάτω από την προώθηση της Νέας Τάξης κυριαρχίας, που μέσα από τις «εθνικές» εντάσεις οδηγούν τους λαούς στα πεδία των μαχών, και μέσα από την προσπάθεια για έλεγχο των αγορών τους οδηγούν στην εξαθλίωση. Όλο αυτό το διάστημα έχει διαμορφωθεί μια κίνηση και ένας προβληματισμός, άλλοτε με μεγαλύτερη ένταση και άλλοτε με μικρότερη, για κάποια πολύ συγκεκριμένα ζητήματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μας απασχολούν όλους. Αυτά είναι:

- α) Η ολική αρνηση στράτευσης και οι προοπτικές της
- β) Ο Στρατός και ο ρόλος του - ο μιλιταρισμός σαν αντίληψη οργάνωσης
- γ) Ο εθνικισμός και τα προβλήματα που δημιουργεί στα επαναστατικά υποκείμενα
- δ) Ο ρατσισμός και ο εκ-φασισμός σαν τον αποκλεισμό ατόμων ή κοινωνικών ομάδων μέσα από το κοινωνικό γίνεσθαι
- ε) Η Νέα Τάξη πραγμάτων και πως εμείς την ορίζουμε και πως προσδιοριζόμαστε εναντίον της
- στ) Ο πόλεμος

Σ' όλα αυτά τα ζητήματα έχουν δοθεί ή έχει γίνει προσπάθεια να δοθούν απαντήσεις από διάφορες ομάδες ή οργανώσεις. Από τη δικιά μας μεριά, οι απαντήσεις αυτές έγιναν απόπειρα να δοθούν κυρίως μέσα από την πράξη της ολικής αρνησης, τόσο στο επίπεδο του λόγου όσο και των πρακτικών που τον συνδέουν. Δεν μπορούμε να μην δούμε μια αποσπασματικότητα και μια αναποτελεσματικότητα που υπήρχε, καθώς και μια σειρά από λάθη. Και αυτό γιατί κύρια ο λόγος εκφερόταν κάτω από το βάρος και μέσα από μια διαδικασία υπεράσπισης και απελευθέρωσης φυλακισμένων συντρόφων.

Ακριβώς αυτήν την αποσπασματικότητα και αναποτελεσματικότητα έρχεται να καλύψει η έκδοση αυτού του περιοδικού, που θα εξασφαλίζει την δυνατή συνέπεια και συνέχεια αυτής της διαδικασίας ανατρεπτικής απάντησης σ' αυτά τα ζητήματα μέσα από την συνολική ανάλυση και πρακτική στάση απέναντι στις καπιταλιστικές - εξουσιαστικές δομές και τις αντιθέσεις τους.

Βασική αρχή και επιθυμία της συντακτικής ομάδας είναι η προώθηση και στήριξη της ολικής άρνησης στράτευσης σε κινηματικό επίπεδο, σαν μιας στάσης που εμπεριέχει μια δυναμική ουσιαστικής ρήξης με την εξουσία, καθώς δεν είναι παρά μια ακόμα παράμετρος του συνολικού κοινωνικού-ταξικού αγώνα. Η ανάδειξη και άλλων αντιμιλιταριστικών πρακτικών

αποτελεί και αυτή μέρος των επιδιώξεών μας, καθώς η ολική άρνηση στράτευσης δεν μπορεί να είναι παρά μια δυναμική αφετηρία, και όχι το οριστικό τέρμα της σύγκρουσης με την κυριαρχία. Άμεσοι στόχοι και προτεραιότητες του περιοδικού είναι η ανατροπή των κυρίαρχων αντιλήψεων, σχέσεων και πρακτικών, όπου αυτό είναι δυνατό, στην κατεύθυνση της ανάδειξης των πραγματικών κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων.

Θεωρούμε ότι στο ζήτημα του πολέμου θα πρέπει να υπάρξει ένας βαθύς προβληματισμός, ώστε να υπάρχει μια ξεκάθαρη κινηματική απάντηση, με δεδομένη τη μη συμμετοχή μας σε κανένα πόλεμο κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες, εκτός από τον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο για την ανατροπή του κράτους.

Το Αζιμούθιο συμμετέχει και παρακολουθεί ενεργά τους κοινωνικούς αγώνες (βασική συνθήκη ανατροπής της κυρίαρχης αντίληψης), αναδεικνύοντας την ταξική τους φύση και προσπαθεί να προσδιορίσει τις προοπτικές τους. Σαν κοινωνικοί αγώνες ορίζεται το σύνολο των κοινωνικών διεκδικήσεων και αντιστάσεων επιμέρους κοινωνικών ομάδων (εργαζόμενοι, άστεγοι, άνεργοι, νεολαίοι, ξένοι).

Το Αζιμούθιο έχει σαφή διεθνιστικό προσανατολισμό και ρόλο. Πέρα από το δίκτυο επικοινωνίας που έχει κατακτηθεί, εκφράζει έμπρακτα την αλληλεγγύη του και τη συμμετοχή του σε σημαντικά ζητήματα που προκύπτουν σε ομάδες στον τόπο-χώρα δράσης τους. Ακόμη, μια σημαντική κατεύθυνση στην διεθνιστική μας προοπτική είναι ο συντονισμός για διεθνή δράση και προπαγάνδα σε αιχμές που συνδιαμορφώνονται ενάντια στην παγκόσμια κυριαρχία.

Όσον αφορά τις συνεργασίες με άλλες ομάδες ή περιοδικά το Αζιμούθιο είναι ξεκάθαρο. Είναι αυτονόητο ότι οι ομάδες ή τα άτομα που έχουν εκφέρει έναν αντιεθνικιστικό

λόγο αποτελούν ένα πρώτο χώρο ανταλλαγής απόψεων και προβληματισμού για τη συλλογικότητα που οργανώνεται γύρω απ' αυτό το έντυπο. Αυτό βέβαια δεν συνεπάγεται σε καμία περίπτωση και τη συνεργασία μαζί τους στο βαθμό που δεν υπάρχει έμπρακτη άρνηση του στρατού (αντιμilitarιστική δράση δηλαδή και αντιεξουσιαστική κατεύθυνση και πρακτική). Παρόλα αυτά δεν θα είναι σκόπιμο να αποκλείσουμε την συμμετοχή μας ή την συμμετοχή τους σε εκδηλώσεις που μας αφορούν (π.χ. εθνικισμός, ρατσισμός, στρατός κλπ.) Η δημιουργία μετώπων κρίνεται άστοχη και χωρίς περιεχόμενο στην προοπτική τους και δεν μας ενδιαφέρει, παρόλα τα άμεσα θετικά αποτελέσματα που μπορεί να έχει η ύπαρξή τους.

Λίγα πραγματάκια για την λειτουργία του περιοδικού πιστεύουμε ότι είναι χρήσιμο να υπάρχουν για την καλύτερη κατανόηση του χαρακτήρα του.

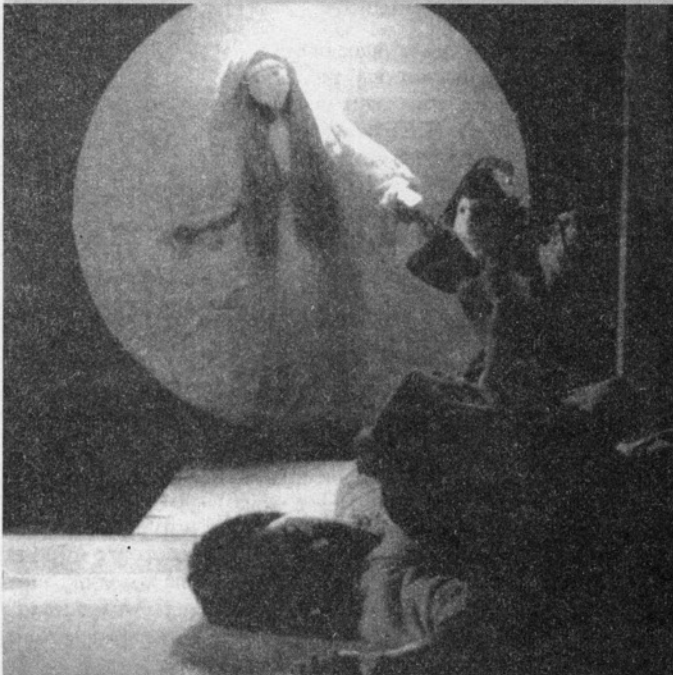
Οι αποφάσεις, τα κείμενα, οι διαφωνίες και τα προβλήματα που προκύπτουν, συζητιούνται στην ομάδα ελεύθερα και πάντα στην κατεύθυνση της συνέχειας και της ριζοσπαστικοποίησης του λόγου μας. Οι αποφάσεις παίρνονται συνολικά με δικαίωμα της μειοψηφούσας άποψης να εκφράζεται μέσα ή έξω από το περιοδικό.

Δικαίωμα λόγου και συναποφάσεως έχουν όλοι όσοι συμμετέχουν στην συντακτική ομάδα καθώς και τα άτομα που προσχώρησαν αργότερα αποδεχόμενοι το χαρακτήρα, τους στόχους και την προοπτική του περιοδικού.

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

Αζιμούθιο

Δ/64 ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
Τ:Θ. 31322
Τ.Κ. 10035
ΑΘΗΝΑ

Εθνικό ζήτημα και Μειονότητες

Με αφορμή το Γιουγκοσλαβικό...

Ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία δεν οφείλεται στις εθνικές διαφορές μεταξύ των Σλαβικών λαών που συγκροτούσαν τη Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία, αλλά στην ρήξη μεταξύ των μελών της γραφειοκρατίας για την διαχείριση και αναβάθμιση του κράτους που, μετά την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού στην Ανατολική Ευρώπη, έπρεπε να εξελιχθεί προς την κατεύθυνση της ελεύθερης αγοράς.

Το μερίδιο του λέοντος στην διαχείριση του κράτους στην Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία την είχαν ανέκαθεν οι Σέρβοι γραφειοκράτες, παραγκωνίζοντας τους Σλοβένους, Κροάτες, Βόσνιους και Σλαβομακεδόνες συναδέλφους τους. Φυσικά δεν γίνεται λόγος για την διαχείριση του κράτους από την πλευρά των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου και των Ούγγρων της Βοϊβοδίνας, των οποίων η ημιавтоνομία των επαρχιών τους καταργήθηκε και προσαρτήθηκαν στο σέρβικο κράτος όταν την ηγεσία της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας ανέλαβε ο σέρβος εθνικιστής γραφειοκράτης Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς.

Οι σέρβοι γραφειοκράτες επέμεναν να κρατηθεί η Ομοσπονδία, εξακολουθώντας όμως αυτοί να έχουν το μεγαλύτερο μέρος της διαχείρισης. Από τη στιγμή όμως που οι άλλοι εθνικοί εταίροι της γραφειοκρατίας αρνήθηκαν την σέρβικη ηγεμονία, η Ομοσπονδία ήταν φυσικό να διαλυθεί και να διαμελιστεί.

Όμως η διάλυση της Ομοσπονδίας δεν σήμαινε αναγκαστικά και τον πόλεμο.

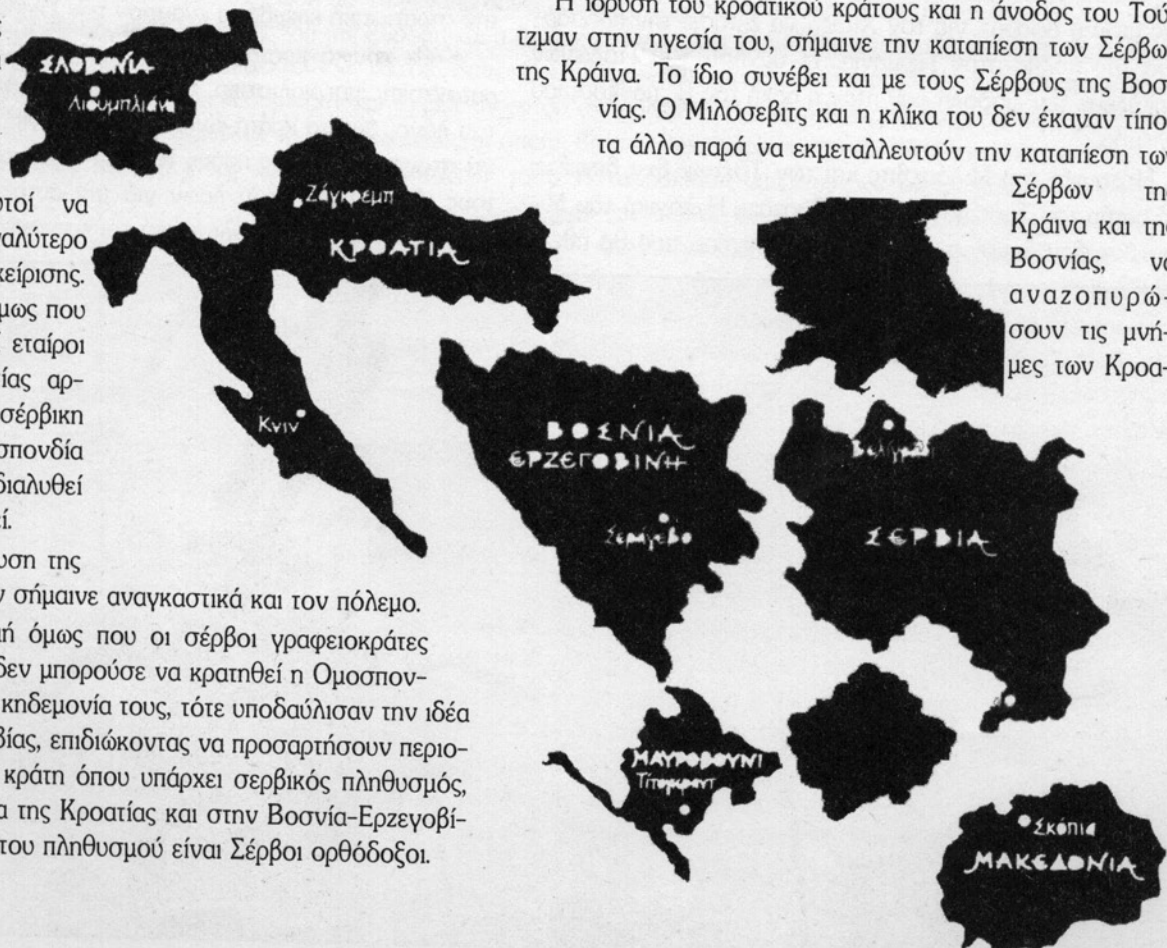
Από τη στιγμή όμως που οι σέρβοι γραφειοκράτες διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσε να κρατηθεί η Ομοσπονδία κάτω από την κηδεμονία τους, τότε υποδαύλισαν την ιδέα της Μεγάλης Σερβίας, επιδιώκοντας να προσαρτήσουν περιοχές από τα άλλα κράτη όπου υπάρχει σερβικός πληθυσμός, όπως στην Κράινα της Κροατίας και στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη, όπου το 40% του πληθυσμού είναι Σέρβοι ορθόδοξοι.

Αυτό φυσικά δεν μπορούσε να το δεχτεί ούτε το κροατικό, ούτε το βοσνιακό κράτος και ο πόλεμος έγινε αναπόφευκτος. Ο εθνικισμός που αναπτύχθηκε στους κόλπους της Γιουγκοσλαβικής γραφειοκρατίας, ήταν η αιτία της διάλυσης της Ομοσπονδίας, αλλά ο εθνικισμός της σέρβικης γραφειοκρατίας, που εκφραστής της ήταν ο Μιλόσεβιτς, ήταν η αιτία του πολέμου.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση, μόνο οι Σέρβοι γραφειοκράτες ήταν ικανοί να θέσουν σε εφαρμογή τα εθνικιστικά τους σχέδια, γιατί αυτοί ήταν κύρια οι κληρονόμοι της διαλυμένης Ομοσπονδίας σε οικονομικό, στρατιωτικό και κύρια σε ιδεολογικό επίπεδο. Φυσικά τα προσχήματα του Μιλόσεβιτς για ν' αρχίσει τον πόλεμο τού τα έδωσαν οι πρώην συνάδελφοί του μέσα στην πρώην Ένωση Κομμουνιστών Γιουγκοσλαβίας και νυν εχθροί, Φράνκο Τούτζμαν και Αλία Ιζετμπέκοβιτς. Ο διαμελισμός της Ομοσπονδίας και η δημιουργία εθνικών κρατών σήμαινε αυτομάτως τον εγκλωβισμό εθνικών μειονοτήτων μέσα στα όριά τους και την καταπίεσή τους.

Η ίδρυση του κροατικού κράτους και η άνοδος του Τούτζμαν στην ηγεσία του, σήμαινε την καταπίεση των Σέρβων της Κράινα. Το ίδιο συνέβει και με τους Σέρβους της Βοσνίας. Ο Μιλόσεβιτς και η κλίκα του δεν έκαναν τίποτα άλλο παρά να εκμεταλλευτούν την καταπίεση των

Σέρβων της Κράινα και της Βοσνίας, να αναγοπρύνουν τις μνήμες των Κροα-

τών φασιστών Ουστάζι -συνεργατών των ναζί, που διέπραξαν εγκλήματα εναντίον των Σέρβων της Κράινα στον Β' παγκόσμιο πόλεμο- και να υποδουλίσουν το θρησκευτικό μέρος κατά των Βόσνιων μουσουλμάνων.

Με το πρόσχημα λοιπόν της καταπίεσης των Σέρβων της Κράινα και της Βοσνίας, η σερβική γραφειοκρατία επιδιώκει την προσάρτηση των περιοχών αυτών στο κράτος τους, παρόλο που στις ίδιες περιοχές ζουν και Κροάτες και Μουσουλμάνοι.

Φυσικά αυτό που έκανε ο Μιλόσεβιτς και οι Σέρβοι γραφειοκράτες, αν είχαν την δυνατότητα θα έκαναν και οι άλλες ηγεσίες των Σλαβικών κρατών.

Αλλά αυτή την λογική την έχει κάθε εθνικό κράτος. Η καταπίεση των εθνικών ή θρησκευτικών μειονοτήτων που βρίσκονται μέσα στα όρια εθνικών κρατών ήταν πάντα το πρόσχημα και η αφορμή πολέμου ανάμεσα στα κράτη, αποκρύπτοντας την πραγματική αιτία του πολέμου που είναι η διατήρηση μιας κοινωνίας οργανωμένης πάνω στις ταξικές και κοινωνικές διαιρέσεις, στην ιεραρχία και στην εκμετάλλευση.

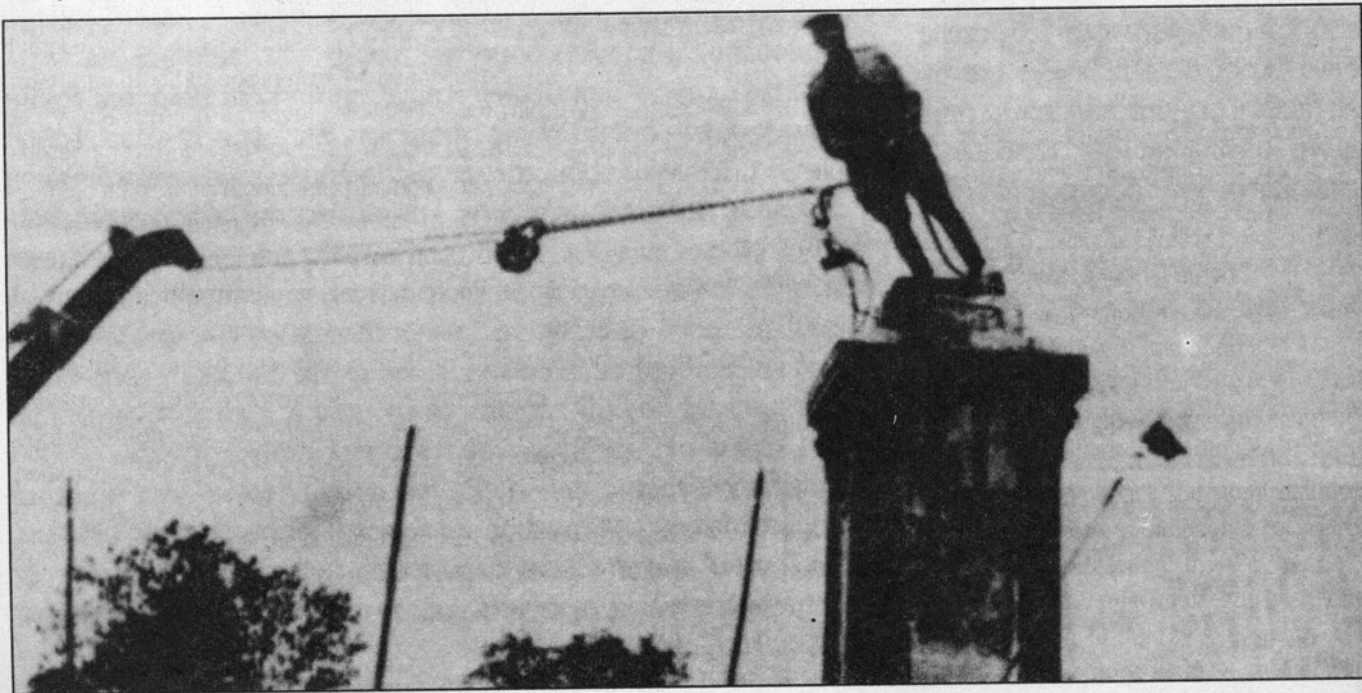
Η καταπίεση της γερμανικής μειονότητας στην Σουδητία της Τσεχοσλοβακίας έδωσε το πρόσχημα στον Χίτλερ, χωρίς πόλεμο βέβαια, με την συνθήκη του Μονάχου το 1938, να καταλάβει ολόκληρη την Τσεχοσλοβακία. Η καταπίεση της γερμανικής μειονότητας του Ντάντσιχ (Γκντανσκ) της Πολωνίας ήταν η αφορμή για τον Χίτλερ να ζητήσει την προσάρτηση της πόλης στην Γερμανία. Η άρνηση των Πολωνών προκάλεσε την εισβολή που ήταν η αρχή του Β' παγκοσμίου πολέμου.

Η λογική του Μιλόσεβιτς και των Τσέτνικ δεν διαφέρει απ' αυτήν του Τούτζμαν και των Ουστάζι. Η λογική του Μιλόσεβιτς δεν διαφέρει απ' αυτή του Μπερίσα που θα ήθελε

την προσάρτηση του Κοσσυφοπεδίου στην Αλβανία εν ονόματι της καταπίεσης των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου που αποτελούν το 85% του πληθυσμού ή την προσάρτηση μέρους της Σλαβικής Μακεδονίας όπου ζουν Αλβανοί και τη λογική που θέλει να έχει να έχει επεκτατικές βλέψεις στην ελληνική Ήπειρο στο όνομα της καταπίεσης των Τσάμηδων που έχουν εξοντωθεί από την εποχή του εμφύλιου πολέμου από τον Ε.Δ.Ε.Σ. Δεν διαφέρει από την λογική του Γκλικγόρφ που, αν και δεν έχει τις δυνατότητες, επιθυμεί μια ενιαία Μακεδονία εν ονόματι της καταπίεσης των Σλαβομακεδονικών μειονοτήτων στην Ελλάδα και στην Βουλγαρία, αν και η διαδικασία αφομοίωσης αυτών των μειονοτήτων έχει ήδη ολοκληρωθεί εδώ και δεκαετίες.

Δεν διαφέρει η λογική του Μιλόσεβιτς απ' αυτή της ελληνικής κυβέρνησης και ακόμα περισσότερο των ελληνικών φασιστικών οργανώσεων που, στο όνομα της καταπίεσης των ελληνικών μειονοτήτων, θα ήθελαν, αναλόγως των δυνατοτήτων βέβαια, την προσάρτηση της Β. Ηπείρου, των Σκοπίων (Σλαβική Μακεδονία), της Ανατολικής Ρωμυλίας (Βουλγαρία), της Ανατολικής Θράκης ή τμημάτων της Μικράς Ασίας. Την ίδια λογική όμως έχει και το τούρκικο κράτος που, στο όνομα της καταπίεσης της τούρκικης μειονότητας στην Δυτική Θράκη και στην Βουλγαρία, έχει επεκτατικές βλέψεις. Ή, όταν στο όνομα των εθνικών εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που κάνουν οι Σέρβοι στην Βοσνία, εναντίον των ομόθρησκών τους, Μουσουλμάνων, ζητούν (οι Τούρκοι) την στρατιωτική επέμβαση εναντίον των Σέρβων.

Κάθε εθνικό κράτος έχει την ίδια λογική, σφωβινιστική, ρατσιστική, ιμπεριαλιστική, εκμεταλλευτική. Ακριβώς γι' αυτό τον λόγο, όλα τα κράτη είναι ένοχα και εγκληματικά απέναντι στους ίδιους τους λαούς τους. Γι' αυτό και η κατάργηση τους είναι ανάγκη των λαών για την αυτοδιεύθυνσή τους, εθνική, θρησκευτική, πολιτιστική και κοινωνική.

Αναφορικά με τα παιχνίδια της κυριαρχίας...

Όλα όσα διαδραματίζονται αυτή τη στιγμή στον ευρωπαϊκό χώρο, με άξονα αναφοράς το γιουγκοσλαβικό ξεκίνησαν την ίδια στιγμή που η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση μπαίνει σ' εφαρμογή, το βερολινέζικο τείχος γκρεμίζεται και η ανατολική Γερμανία παραδίδεται στην κυρίαρχη δυτική, η Σοβιετική Ένωση ξαναγίνεται Ρωσία και δέχεται δάνεια-φόρους υπότελης από την Αμερική. Ο παλιός γνωστός σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο, εχθρός, ο «κομμουνισμός», δεν υπάρχει και κάποιος άλλος πρέπει να πάρει τη θέση του. Αυτό σημαίνει ότι παλιές συμμαχίες πρέπει να διαλυθούν, νέες να φτιαχθούν, εχθροί πρέπει να βρεθούν.

Η Ατλαντική Συμμαχία μέχρι τώρα υπήρχε σαν εχθρός του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Τώρα που ο εχθρός δεν υπάρχει, δεν έχει το ΝΑΤΟ και λόγο ύπαρξης. Όμως τέτοιου είδους παλιές συμμαχίες θα διαλυθούν όταν ξεκαθαριστούν οι νέες. Η γιουγκοσλαβική κρίση (που δεν είναι μόνο γιουγκοσλαβική), είναι το πεδίο της αφετηρίας αυτών των συμμαχικών ανακατάξεων. Στη γιουγκοσλαβική κρίση αποκαλύφθηκαν όλες οι -συγκρουόμενες μεταξύ τους- δυτικές φιλοδοξίες για πολιτική και οικονομική επέκταση (γιατί όχι και εδαφική...). Η Γερμανία πρώτη απ' όλες, θεωρώντας σίγουρη την συγκατάθεση ή την ανοχή των άλλων ευρωπαϊκών χωρών, αποκάλυψε λίγο πρόωρα τις επεκτατικές της διαθέσεις με το ν' αναγνωρίζει πρώτη τα ανεξάρτητα κράτη στο γιουγκοσλαβικό χώρο, με το να στείλει πολεμικό εξοπλισμό και ένοπλους φασίστες στο πλευρό των μάχιμων Κροατών.

Οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες έκαναν το ίδιο, χωρίς όμως νά 'χουν όλες διάθεση να βοηθήσουν τον γερμανικό επεκτατισμό στο νότο. Η αναγνώριση και επιβολή του εμπορικού εμπάργκο, -που πλήττει το άμαχο πληθυσμό της Γιουγκοσλαβίας και όχι τη διεξαγωγή του πολέμου- ανάβει τον πόλεμο. Αμερική και Ευρώπη με τις στρατιές του ΟΗΕ έχουν πατήσει στα Βαλκάνια όχι βέβαια σαν ειρηνιστές και σύμμαχοι εναντίον των «επικίνδυνων» Σέρβων, αλλά σαν διεκδικητές που ετοιμάζονται και περιμένουν την κατάλληλη στιγμή.

Η Γερμανία, πριν καλά καλά ολοκληρώσει την ενσωμάτωση της ανατολικής Γερμανίας, δείχνει τα ιμπεριαλιστικά της σχέδια. Ενώ η Αγγλία δεν είναι διαθέσιμη ν' ανεχτεί τις φιλοδοξίες της Γερμανίας, η Αμερική για πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία, δεν φαίνεται ευπροσδέκτη στην Ευρώπη και δε μπορεί να παίξει το ρόλο του απελευθερωτή. Έτσι ενώ συζητιέται στην Αθήνα το σχέδιο Βανς-Όουεν και βλέποντας αδύνατες τις ευρωπαϊκές συμμαχίες, στρέφεται προς την Αγγλία ζητώντας άμεση επέμβαση στη Γιουγκοσλαβία. Η Αγγλία όμως είναι αντίθετη στην επέμβαση και η Αμερική μένει με την Τουρκία, την τυπική της σύμμαχο, και τη Ρωσία, η οποία της χρωστά υποχρέωση απ' τα μεγάλα δάνεια που της είχε παραχωρήσει. Η επέμβαση στη Γιουγκοσλαβία θα είχε ολέθριες συνέπειες αυτή τη στιγμή για την Ευρώπη και η Αμερική το γνωρίζει. Η Ελλάδα αναλαμβάνει να πείσει τις εμπόλεμες πλευρές της Γιουγκοσλαβίας να δεχτούν το σχέδιο Βανς-Όουεν εξασφαλίζοντας έτσι ένα αρκετά σημαντικό ρόλο για το ξεκαθάρισμα των συμμαχιών που θα καθορίσουν και το μέλλον αυτού του πολέμου. Η στάση όμως αυτή της ελληνικής κυβέρνησης δε βρήκε σύμφωνους τους αμερικανούς οι οποίοι βλέπουν μια χώρα που μέχρι τώρα την είχαν στο χέρι, να παίρνει πρωτοβουλίες χωρίς τη συγκατάθεσή τους. Η τοποθέτηση αμερικανικών στρατευμάτων στην Κύπρο

ουπενθυμίζει ότι η Αμερική έχει δικαιώματα και προσβάσεις στην Ευρώπη που δεν είναι διατεθειμένη να τ' αφήσει να συρρικνωθούν, ενώ συγχρόνως απειλεί με υποδούλιση των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Με την ίδια απειλητική προς την Ελλάδα τακτική, στέλνει άλλο ένα στράτευμα στα Σκόπια ενώ συγχρόνως πιέζει για την επίλυση της ονομασίας του κρατιδίου. Με σταθερά επιθετική διπλωματική στάση, ετοιμάζει την είσοδο στο ΝΑΤΟ της Αλβανίας και των Σκοπίων, ενώ ένα νέο ειρηνευτικό σχέδιο για την κρίση στη Γιουγκοσλαβία βγαλμένο απ' τα πολιτικά στρατηγεία της Ουάσιγκτων περισσότερο «φιλοσερβικό» θα γίνει γνωστό στο άμεσο μέλλον.

Αυτή τη στιγμή η εξέλιξη αυτού του πολέμου, μόνο από τα μέσα δεν εξαρτάται. Ένας πόλεμος γενικευμένος πια, δεν έχει γίνει μέχρι τώρα γιατί κανείς δεν είναι σίγουρος ότι θα τον κερδίσει. Η κατάσταση στη Γιουγκοσλαβία θα σιγοβράζει όσο τα πράγματα δεν ξεκαθαρίζουν, όσο το ΝΑΤΟ υπάρχει με τη μορφή ενός ανταγωνιστικού δίπολου Ευρώπης-Αμερικής, όσο οικονομικές πιέσεις επιβάλλονται απ' την μια υπερδύναμη στην άλλη. Μεγάλες εξελίξεις δε θα έχουμε μέχρι να φτιαχτούν οι νέες συμμαχίες και να διαπαιδαγωγηθούν οι λαοί ώστε να 'ναι δουλικά έτοιμοι ν' αυτοκτονήσουν σ' ένα πόλεμο παγκόσμιων συμφερόντων.

Τελικά, τ' απομεινάρια του παλιού κόσμου γίνονται τα λάφυρα του καινούργιου Μεσαίωνα. Ολόκληρη η ιστορική περίοδος που διανύουμε κρίνεται από το αν οι κοινωνίες θα υποταχθούν στα παιχνίδια των εξουσιαστών ή θα οργανώσουν τις αντιστάσεις τους. Γιατί δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι το μέλλον θα είναι αυτό που ονειρεύονται οι κυρίαρχοι.

Οι εξωγήινοι δεν πέφτουν πάντα από τον ουρανό. Το ίδιο ισχύει για μια εξωφρενική θέση που ακούστηκε στην συζήτηση που διοργάνωσε πρόσφατα η Αντιπολεμική Αντεθνικιστική Συσπείρωση στο Πολυτεχνείο. Ότι, δηλαδή, σαν επαναστάτες και διεθνιστές, πρέπει να στείλουμε Διεθνείς Ταξιαρχίες στο Σεράγεβο, για να προστατέψουν τον βοσνιακό!!; λαό.

Επειδή όμως τέτοιες σκέψεις και αντιλήψεις δεν χτίζονται μέσα σε μια νύχτα, αλλά συσσωματώνονται σε μια διαλεκτική εξέλιξη λόγου και πρακτικής χρόνια τώρα. Επειδή τυχαίνει να γνωρίζουμε ότι την συγκεκριμένη θέση την έχουν αρκετοί περισσότεροι από όσους τοποθετήθηκαν στην συζήτηση. Και τέλος επειδή η Ουτοπία είναι απείρως καλύτερη από τα παραμύθια, νιώθουμε την ανάγκη να δημοσιεύσουμε το ανοικτό γράμμα που ακολουθεί.

Αντίο Σύντροφοι!

Γειά σας σύντροφοι! Το ξέρουμε, αυτό το αποχαιρετιστήριο γράμμα μας φτάνει αργά, πολύ αργά, λίγο πριν τον οριστικό χωρισμό μας. Ελπίζουμε όμως ότι θα βρείτε λίγο χρόνο να το διαβάσετε, κάπου εκεί ανάμεσα στις συζητήσεις σας και τις τόσο πολύτιμες συσκέψεις σας. Όχι σύντροφοι, δεν σας γράφουμε αναφορικά με τα τόσο σοβαρά ζητήματα που σας απασχολούν τον τελευταίο καιρό - αν τα καλάνισκοφ συμφέρουν περισσότερο από τα M-1, αν οι χακί στολές είναι καλύτερες από τις γαιοπράσινες για το Σεράγεβο, αν χρειάζεται να φορέσετε μπερέδες για να ξεχωρίζετε ή μήπως είναι προτιμότερα τα κράνη. Τα ζητήματα που θέλουμε να σαςβάλουμε είναι πολύ πιο απλά και σίγουρα πολύ λιγότερο επαναστατικά.

Γνωρίζομαστε πολύ καιρό σύντροφοι, ήδη έχουν περάσει κοντά 3 χρόνια από 'κείνη την επίσκεψη του Ντε Κλερκ στην Ελλάδα. Τότε είσασταν πολύ λιγότερο ακτιβιστές και επαναστάτες απ' ότι τώρα σύντροφοι, και τον ιδιότυπο διεθνισμό μας με τις μολότωφ δεν τον είχατε εγκρίνει και τόσο - τουλάχιστον κάποιοι από σας. Πιστεύαμε βλέπετε ότι τον ρατσισμό δεν τον πολεμάς μόνο με προκηρύξεις, ούτε με ανώδυνες πορείες - είχε πολύ μεγαλύτερη σημασία για μας να सम्ποτάρουμε τη διεθνή περιοδεία του κ. Ντε Κλερκ με ένα μήνυμα οργής για όλες τις χώρες από 'που θα περνούσε. Με χαρά μας βλέπουμε όμως τώρα σύντροφοι, ότι μας έχετε προ πολλού ξεπεράσει. Και όταν σας πέρνει το μάτι μας να χτενίζετε το Μοναστηράκι παζαρεύοντας όπλα και παλάσκες, τα στήθη μας γεμίζουν περηφάνεια για σας.

Γράφοντας αυτό το γράμμα, ο νους μας πηγαίνει διόμισι χρόνια πριν. Θυμάστε τον πόλεμο του Περσικού, σύντροφοι; Είχαμε διαφωνήσει τότε. Εσείς σ' αυτό τον πόλεμο ταχθήκατε ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, κάποιοι από σας μάλιστα τάχθηκαν ανοικτά στο πλευρό του Ιράκ. Είχατε μάλιστα με το μέρος σας και ένα σημαντικό κομμάτι του αναρχικού χώρου. Αλλά ότι και να έγραφαν οι αφίσσες σας σύντροφοι - Ήττα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ή, πιο προχωρημένα, Νίκη στο Ιράκ - το μήνυμα ήταν το ίδιο και το αυτό. Εμείς διαφωνούσαμε σύντροφοι - το θυμάστε εξάλλου πιστεύουμε. Στον πόλεμο του Περσικού είχαμε δει την σύγκρουση μεταξύ δύο ιμπεριαλιστικών κρατών - απλά η μια

πλευρά τύχαινε να είναι πιο δυνατή και πιο ιμπεριαλιστική από την άλλη. Εμείς δεν ξεχνούσαμε ούτε τον χημικό πόλεμο του Ιράκ εναντίον των Κούρδων, ούτε ότι αυτός ο πόλεμος ήταν ένας πόλεμος του πετρελαίου.

Βλέπετε σύντροφοι, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Και είχε δίκιο εκείνος που είπε - ξέρετε ποιος - ότι αν την πρώτη φορά είναι τραγωδία, την δεύτερη είναι φάρσα. Εσείς όμως σύντροφοι, που είστε πραγματιστές και πραγματικοί διεθνιστές, είχατε υποστηρίξει και το βιετναμέζικο αντάρτικο και την Κουβανική και την Νικαραγουανή επανάσταση. Καλά κάνατε βέβαια και ξεχάσατε τι έγινε έπειτα στο Βιετνάμ. Και αφήσατε τις φυλλάδες του συστήματος να σας κάνουν 20 χρόνια αντιπολίτευση περιγράφοντας τα κατορθώματα της νικηφόρου σοσιαλιστικής αυτής χώρας. Αφήστε δε τη Νικαράγουα! Τι να υποστηρίξετε, τους Σαντινίστας ή τις Ινδιάνικες μειονότητες στον μεταξύ τους πόλεμο, σαν αριστεροί και επαναστάτες που είσαστε; Τα ίδια και χειρότερα για την Κούβα. Μην πολυπιστεύετε τις αστικές φυλλάδες σύντροφοι. Το ξέρετε ότι ένα σημαντικό μέρος των κουβανών εξόριστων είναι αναρχικοί; Γι' αυτό σας λέμε σύντροφοι. Καλά κάνετε και σωμαίνετε.

Πάντα τα ίδια και τα ίδια, σύντροφοι. Τη μια υποστηρίζετε τους Κούρδους του Ιράκ ενάντια στο Ιράκ. Την άλλη το Ιράκ ενάντια στην Δύση. Έπειτα τους Κούρδους της Τουρκίας ενάντια στους Κούρδους του Ιράκ και το τούρκικο κράτος. Μύλος σύντροφοι! Για να μη μιλήσουμε και για τον Καντάφι και τη Λιβύη. Γιατί τελικά σύντροφοι, πραγματισμός δεν σημαίνει ότι, κάθε φορά που γίνεται μια κίνηση στη παγκόσμια σκακιέρα από τους κυρίαρχους, είναι αναγκαίο να υποστηρίζετε τα μαύρα ή τα άσπρα - όποια και νά 'ναι κάθε φορά αυτά τα μαύρα και τα άσπρα. Γιατί, βλέπετε, όπου υπάρχει αντίσταση σε μία κυριαρχία, δεν σημαίνει και την αυτόματη παρθενογένεση της επαναστατικής προοπτικής.

Εμάς μας ξέρετε σύντροφοι. Μια ζωή ονειροπόλοι και αντιπραγματιστές. Όπου ακούμε για επαναστατικές ηγεσίες και αιτήματα για τη δημιουργία κράτους, βγάζουμε σπυράκια. Δεν έχουμε καμιά ψευδαισθήση ούτε για το τι σημαίνει εξουσία, ούτε για το τι συνεπάγεται η γέννηση ενός καινούργιου κράτους. Εμείς σύντροφοι, ούτε εικονίσματα έχουμε, ούτε

επαναστατικές ψευδαισθήσεις. Αντιπαθούμε την ηγεσία της CNT του '36, όσο και την ηγεσία των μπολσεβίκων του '17. Χάρη σ' αυτούς μια κοινωνική επανάσταση οδηγήθηκε στην ήττα και μια άλλη στο σταλινισμό. Γιατί σύντροφοι το μέλλον δεν είναι κάτι που θα το αντιγράψουμε, αλλά κάτι που θα το δημιουργήσουμε.

Τι σημασία όμως έχουν όλα αυτά; Εσείς σύντροφοι φτιάχνετε τις καινούργιες Διεθνείς Ταξιαρχίες που θα εκστρατεύσουν στο Σερράγεβο. Ονειρεύεστε τη στιγμή που θα ζωστείτε τα όπλα, θα αποχαιρετήσετε τις κοπέλες σας και θα επιβιβαστείτε στα κόκκινα τρένα. Πριν φύγετε όμως σύντροφοι, θέλουμε να σας πούμε το μικρό παράπονό μας.

Έχουνε κλείσει πια δύο χρόνια από την πρώτη σύλληψη ολικού αρνητή στρατεύσης και από τότε κύλισε πολύ νερό στο αυλάκι. Μέσα σ' ένα κλίμα εθνικιστικής υστερίας, οι χώροι μας μέτρησαν αρκετές απώλειες. Νίκος Μaziώτης, Παύλος Ναθαναήλ, Θανάσης Καραλής, οι 6 της ΟΑΚΚΕ, οι 5 της ΟΣΕ, οι 4 της Αντεθνικιστικής-Αντιπολεμικής Συσπείρωσης, δεύτερη σύλληψη του Βαρδή Τσουρή, δεύτερη σύλληψη του Νίκου Μaziώτη, Μιχάλης Παπαδάκης είναι μερικά μόνο από τα θύματα της καταστολής ενάντια σ' όσους άρθρωσαν έναν αντεθνικιστικό λόγο και πρακτική. Και μεις σ' αυτόν τον κυκεώνα είχαμε δει μια ενιαία επίθεση του κράτους ενάντια σ' όσους αντιστέκονταν στο εθνικιστικό κλίμα που συστηματικά καλλιεργούσαν οι κυρίαρχοι.

Για μας σύντροφοι, που η αλληλεγγύη και η συμπράταση είναι όροι ζωής και όχι απλά πολιτικής δράσης, το πράγμα δεν μας πήγαινε καλά. Και δεν μας πήγαινε καλά ακόμη περισσότερο που οι απανωτές συλλήψεις αναρχικών συντρόφων, η έλλειψη πείρας και οι οργανωτικές αδυναμίες δεν μας επέτρεπαν να συμπαρασταθούμε στις δίκες της Α.Α.Σ., της ΟΑΚΚΕ και της ΟΣΕ. Ονειροπόλοι μια ζωή, θεωρούσαμε ότι όσο ενιαία ήταν η επίθεση της εξουσίας, άλλο τόσο ενιαία θα έπρεπε να είναι η αλληλεγγύη μας απέναντι σ' όσους διώκονται - χωρίς αυτό να σημαίνει την απώλεια της αυτονομίας του λόγου και της πρακτικής του καθενός μας. Είχαμε κάνει ένα κάλεσμα γι' αυτό το λόγο τότε σύντροφοι. Το θυμάστε; Μπορεί ναι, μπορεί και όχι, πάντως - εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων - δεν είχατε έρθει. Ούτε και το βάλατε ποτέ σαν ζήτημα.

Περασμένα-ξεχασμένα θα πείτε. Μόνο που να, τώρα που υψώνετε τις πολεμικές κορώνες και ετοιμάζετε τα εκστρατευτικά σας σώματα, θα θέλαμε να είχαμε δει λιγότερα παχιά λόγια και πιο πολλή πράξη. Απλά πράγματα, δηλαδή. Να κάψετε τα απολυτήριά σας, να αρνηθείτε τα τρελλόχαρτα που είχατε πάρει, να δηλώσετε αρνητές στρατεύσης. Αλλά εσείς σύντροφοι είστε φτιαγμένοι για τα μεγάλα και τα σπουδαία. Ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος σας πέφτει λίγος - ονειρεύεστε τις πραγματικές μάχες και ήδη στα επιτελεία σας - συγγνώμη, στα γραφεία σας - ανοίξατε τους στρατιωτικούς χάρτες.

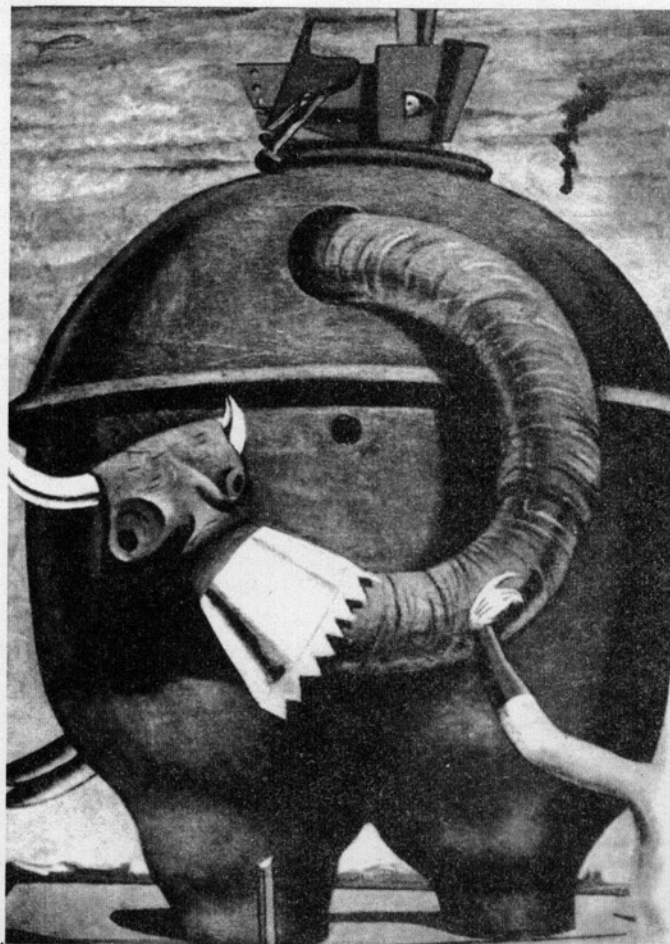
Αντίο σύντροφοι! Εμείς αρχίσαμε κιόλας να υφαίνουμε τις μαύρες και τις κόκκινες σημαίες που θα σκεπάσουν τα φέρετρό σας. Και θα σας έχουμε για πάντα στη μνήμη μας - σαν παράδειγμα προς αποφυγή.

Αντίο σύντροφοι. Και καλό βόλι εκεί που πάτε.

Αναρχικοί ενάντια στις επαναστατικές ψευδαισθήσεις

Υ.Γ.: Δεν πιστεύουμε να μην φύγετε τελικά σύντροφοι, έτσι δεν είναι; Γιατί αν τελικά δεν φύγετε, τα παχιά τα λόγια στα αμφιθέατρα και τις ψευδαισθήσεις που καλλιεργείτε στο όνομα του ρεαλισμού, θα χρειαστεί να τις πληρώσετε. Γιατί οι ψευδαισθήσεις του παρελθόντος έχουν ήδη στείλει πολύ κόσμο στο σπίτι του.

Υ.Γ.: Ας μη νομίζει κανείς ότι αυτό το κείμενο απευθύνεται σε κάποιους και συγκεκριμένους. Απευθύνεται σε όλους όσους μπορούν μέσα σ' αυτό ν' αναγνωρίσουν τον εαυτό τους ή κομμάτια από τον εαυτό τους.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΜΑΛΙΑ

Το τελευταίο κεφάλαιο της Νέας Τάξης Πραγμάτων άνοιξε όταν οι αμερικανοί πεζοναύτες εισέβαλλαν στη Σομαλία στις αρχές Δεκέμβρη.

Η αποστολή τους; Να γλιτώσουν τη χώρα από τον λιμό και τον εμφύλιο πόλεμο μεταξύ των αντίπαλων συμμοριών που διακινούν το τοπικό ναρκωτικό, το «γκάτ».

Όπως συνήθως, τα πράγματα δεν είναι πάντα έτσι, όπως εκ πρώτης όψεως φαίνονται.

Φαίνεται ότι οι πεζοναύτες χρειάζεται ακόμη να καταπολεμήσουν τις αντίπαλες συμμορίες των εγκληματιών με τις κάμερες, αφού είναι αποφασισμένοι (οι πεζοναύτες, δηλαδή - στμ.) να κρατήσουν την πραγματικότητα κρυφή, όποιο και αν είναι το κόστος.

Τα μέλη της ειρηνευτικής δύναμης και οι ρεπόρτερς του CNN συμφώνησαν ότι η τηλεοπτική κάλυψη του CNN κοστίζει περισσότερο απ' ότι ολόκληρη η επισιτιστική βοήθεια που στάλθηκε στην Baidoa, όπου κάθε μέρα 100 άνθρωποι πεθαίνουν από πείνα.

Οι πραγματικές αιτίες που κρύβονται πίσω από την αμερικάνικη επέμβαση δεν έχουν τίποτα να κάνουν με τον επισιτισμό των λιμοκτονούντων παιδιών. Υπάρχει αρκετή τροφή, αλλά κοστίζει χρήματα. Πολλοί Σομαλοί λιμοκτονούν σε στρατόπεδα βοήθειας, τα οποία βρίσκονται δίπλα σε καταστήματα γεμάτα τρόφιμα. Οι πλούσιοι δεν πεινάνε ποτέ. Οι φτωχοί όμως, ναι.

Η Σομαλία είναι μια από τις περισσότερο εξαρτημένες από την «ανθρωπιστική βοήθεια» χώρες του πλανήτη. Το 93% αυτής της «βοήθειας» έρχεται από την Αμερική, με την προϋπόθεση να καταναλωθεί σε αμερικάνικες εξαγωγές. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80, οι Ηνωμένες Πολιτείες έστειλαν όπλα αξίας μισού δισεκατομμυρίου δολλαρίων στη Σομαλία, τα οποία χρησιμοποιούνται τώρα για να τρομοκρατήσουν τους ανθρώπους του Mogadishu, και -τι ειρωνία- για να χτυπήσουν τα αμερικάνικα στρατεύματα.

Αγοράζοντας όπλα και όχι ψωμί

Η Σομαλία έχει επίσης ένα εξωτερικό χρέος ύψους δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Φυσικά οι δυτικές τράπεζες και κυβερνήσεις θέλουν τα χρήματά τους πίσω. Για να το πετύχουν αυτό, χρησιμοποιούν το Δ.Ν.Τ.

το οποίο, αφού πήρε στα χέρια του τον έλεγχο της οικονομίας της χώρας, ξεκίνησε ένα πρόγραμμα «Διαρθρωτικής Ρύθμισης».

Οι κυβερνητικές δαπάνες σε κοινωνικές παροχές περικοπήκαν δραστικά κατά 75%, οι μισθοί πάγωσαν και το εμπόριο ελευθερώθηκε από περιορισμούς, ειδικά στο πεδίο των αμυντικών δαπανών.

Οι τοπικοί φεουδάρχες ενθαρρύνθηκαν να καλλιεργούν σιτηρά για εξαγωγές και όχι για να καλύψουν τις ανάγκες της χώρας, και τα χρήματα που εισπράχτηκαν από τις εξαγωγές δεσμεύτηκαν από τις δυτικές τράπεζες.

Όμως από την κατάρρευση της δικτατορίας του Siad Barre, τον Δεκέμβρη του 1990, το Δ.Ν.Τ. δεν είχε σταθερή κυβέρνηση μέσω της οποίας να εφαρμόσει την πολιτική του και η οικονομία κατέρρευσε.

Έτσι, εισβάλλουν οι ΗΠΑ, παίρνοντας το μέρος εκείνου του κομματιού της άρχουσας τάξης που έκριναν ότι θα υπεράσπιζε καλύτερα τα δυτικά καπιταλιστικά συμφέροντα. Οι νικητές θα λάβουν ακόμη περισσότερα όπλα και ακόμη περισσότερα χρήματα για την αποπληρωμή του χρέους τους.

Τι μπορούμε να κάνουμε, λοιπόν;

Λοιπόν, ποια είναι η απάντηση; Η Class War πιστεύει ότι ο καλύτερος τρόπος για να βοηθήσεις την επανάσταση κάποιου άλλου, είναι ν' αρχίσεις την δικιά σου: Καταστρέφοντας τις δικές μας άρχουσες τάξεις και το καπιταλιστικό τους σύστημα, ανεβάζοντας από την μεριά μας τον παλμό της πάλης των τάξεων, χώρες σαν τη Σομαλία θα μπορέσουν ν' ανασάνουν όταν η καπιταλιστική θηλειά χαλαρώσει - και τελικά θα μπορέσουν να λύσουν μόνες τους τα προβλήματά τους. Μπορεί να ακούγεται παρατραβηγμένο, αλλά είναι η μόνη οριστική λύση - μια πραγματική λύση, ένα εκατομμύριο μίλια μακριά από τις άσκοπες τύψεις, τις χειραφτίες, τους ροκ μεγαστάρς και την αυτοϊκανοποίησή τους με το «Live Aid» Όπως το πρόγραμμα «Freddie Mercury Aid», το οποίο οργανώνει συναυλίες με παρηνκασμένους τραγουδιστές της ποπ, στο όνομα της φιλανθρωπίας: αυτά τα γεγονότα δεν αλλάζουν τίποτα.

Οι άνθρωποι της Σομαλίας μπορούν ν' αρχίσουν στρέφοντας τα όπλα ενάντια στους δικούς τους πολεμικούς ηγέτες και τους βαρύνους των ναρκωτικών και δίνοντας τα παπούτσια στο χέρι στους караβανάδες του Ο.Η.Ε. (και στους δικούς τους караβανάδες) κάνοντας έτσι σίγουρο ότι τα λίγα επόμενα κεφάλαια της Νέας Τάξης Πραγμάτων θα βαλτώσουν ακόμα πιο πολύ. Καλή τύχη σ' αυτούς!

(Μετάφραση από την βρετανική αναρχική εφημερίδα Class War, No58)

ΠΟΥ ΑΝΗΚΕΙ Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ;

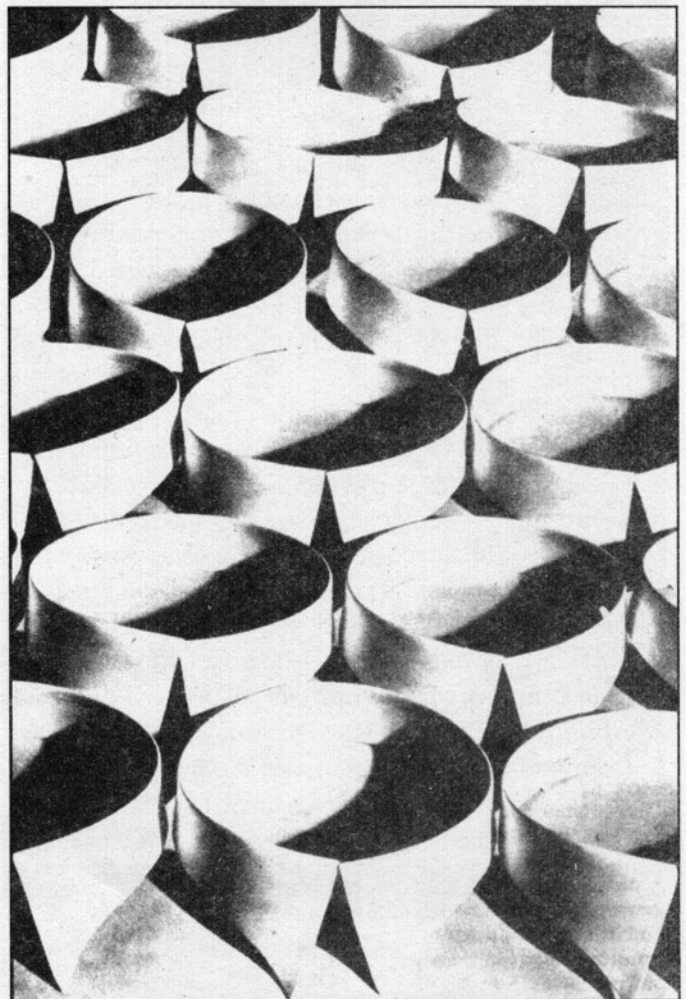
(Στον Περσικό Κόλπο, στη Σομαλία ή...)

Η βαλκανική κρίση (που δεν είναι και τόσο βαλκανική τελικά) έχει εμπλέξει και την Ελλάδα μέσα στη δίνη της. Κύρια αιχμή της εμπλοκής της σ' αυτήν την κρίση αποτελεί «αναμφίβολα» το ζήτημα της Μακεδονίας.

Δεν μας αφορά το τι και το πώς της υπόθεσης ή τι σχέση έχει το αρχαίο μακεδονικό βασίλειο με την ορθοδοξία ή ο εθνάρχης Καραμανλής με τον μέγα Αλέξανδρο. Εκείνο που μας αφορά νομίζουμε πως είναι η νέα αντίληψη και προοπτική που διαπερνά το σύνολο του ελληνικού κράτους μέσα στα πλαίσια της νέας τάξης κυριαρχίας.

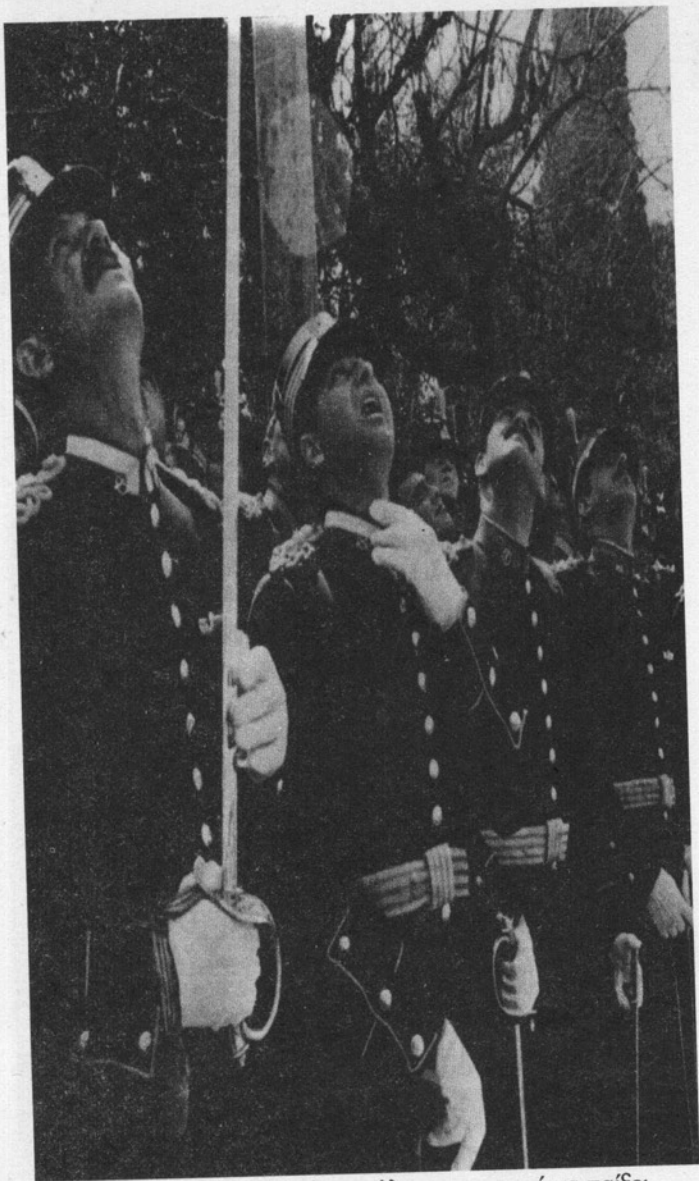
Μιας νέας τάξης κυριαρχίας, που ναι μεν είναι υπό συνεχή διαμόρφωση και συγκρότηση, που ναι μεν υπάρχουν εσωτερικές συγκρούσεις και αντιθέσεις και -από ένα σημείο και πέρα- εντελώς διαφορετικά συμφέροντα, αλλά αυτό που πρέπει να προσέξουμε είναι οι όροι που αυτή εκφράζεται και επιβάλλεται. Οι κύριοι όροι είναι πολιτικο-στρατιωτικοί και ακριβώς υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να δούμε και τις σχέσεις του ελληνικού κράτους μαζί της. Από αυτή την άποψη δεν πρέπει να μας εκπλήσουν μερικές σημαντικές πολιτικές πρωτοβουλίες του ελληνικού κράτους, από την ειρηνευτική συνδιάσκεψη της Αθήνας για το Γιουγκοσλαβικό, ως τη συμμετοχή του στις επιχειρήσεις στον Περσικό Κόλπο και τη Σομαλία. Αξιοπρόσεκτη είναι και η ανάδειξη ενός αντιαμερικανισμού που εκφράζεται σε μερικές σημαντικές του στρατηγικές κυρίως σε επίπεδο δηλώσεων ακόμα. Ο Καραμανλής κάτι ξέρει, τόσα χρόνια τους έμαθε καλά, πάλι καλά.

Το κεφάλαιο και η άρχουσα τάξη εδώ και δεκαετίες έχουν επενδύσει το οικονομικό και συνακόλουθα το πολιτικό τους

μέλλον στην ευρωπαϊκή ένωση. Τώρα λοιπόν που η ευρωπαϊκή ένωση είναι στο ουσιαστικό στάδιο της ολοκλήρωσής της (όχι πάντως ανεξάρτητα από το κόστος και την αντίσταση στο εσωτερικό των κοινωνιών της) η ελληνική άρχουσα τάξη είναι αναγκασμένη να συμφωνεί και να συμμαχεί με τις επι-

λογές της ανεξάρτητα από το ρόλο που μπορεί να παίξει.

Ύστερα όμως από την πώση του ανατολικού μπλοκ, το ελεύθερο και ωραίο δυτικό, έχασε την παλιά του συνοχή. Υπάρχουν διαφορετικά συμφέροντα πια. Η Ευρώπη, είτε σαν ένωση είτε σαν επιμέρους κράτη (με λίγο ως πολύ αντικρουόμενα συμφέροντα και βλέψεις μεταξύ τους) έχει επίσης διαφορετικά συμφέροντα και επιδιώξεις από τις ΗΠΑ και αυτό φαίνεται κύρια στην συμφωνία της GATT και στο Γιουγκοσλαβικό. Όσο λοιπόν η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση αποκτάει υπόσταση και στέρεη βάση τόσο θα εντείνεται η διάθεσή τους για κυριαρχία και επιβολή και αναπόφευκτα ο ανταγωνισμός τους με τις ΗΠΑ. Γενικά είναι πολύ νωρίς ακόμα να μιλάμε για αντιαμερικανισμό των ευρωπαίων και της Ελλάδας (και βέβαια δεν έχει καμιά σχέση με τον αντιαμερικανισμό των προηγούμενων δεκαετιών κυρίως από την πλευρά της Αριστεράς) ή και για ευρύτερες αλλαγές στις συμμαχίες που έχουν διαμορφωθεί τις τελευταίες δεκαετίες, γιατί οι ΗΠΑ και η ΕΟΚ όχι μόνο δεν είναι οι μόνοι πόλοι εξουσίας της παγκόσμιας κυριαρχίας, αλλά και γιατί οι νέες συμμαχίες και ισορροπίες που τώρα διαμορφώνονται φαίνεται ότι θα αργή-

σουν λίγο να παγιωθούν. Η Ρωσία (και οι συν αυτή χώρας) εξακολουθεί να είναι δυνατή και επικίνδυνη στρατιωτικά, καθώς όταν τελειώσει με τα τεραστία εσωτερικά της προβλήματα, επιβολής και ολοκλήρωσης δηλαδή του καπιταλισμού, θα προβάλλει τις απαιτήσεις της για το μερίδιό της στην πίττα κυριαρχίας. Η Ιαπωνία επίσης αποτελεί μεγάλη οικονομική κυρίως δύναμη και το πειραματικό εργαστήρι εντατικοποίησης και νέων τρόπων εκμετάλλευσης, με τη συνδρομή της τεχνολογίας που διαθέτει στην παραγωγική διαδικασία.

Με μια γρήγορη ματιά στο εσωτερικό της Ελλάδας, τόσο για τις επιλογές της κυριαρχίας, όσο και των δικών μας απαιτήσεων και προοπτικών, παρατηρούμε την φθίνουσα πορεία των ιδεολογικών πολιτικών σχηματισμών εξουσίας και την ανάδειξη των εθνογενών με αρκετό μέλλον. Η εκλογή-επιλογή δεν θα είναι φιλελεύθερη, σοσιαλιστική ή κομμουνιστική αλλά εθνική (η Ελλάδα, τα εθνικά συμφέροντα, τα εθνικά δίκαια και οι διεκδικήσεις - η Ελλάδα σαν το κέντρο του σύμπαντος δηλαδή) με παράλληλη άνοδο των φασιστικών και ρατσιστικών κοινωνικών συμπεριφορών. Επίσης η οικονομική αναδιάρθρωση της οικονομίας που επιχειρείται για να βγει η χώρα από την «κρίση» προκαλεί κοινωνικές συγκρούσεις, αποτέλεσμα της εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης, της εξαθλίωσης, της ανεργίας και της καταστολής.

Στο στρατιωτικό μηχανισμό, παρατηρούμε ουσιαστικές αλλαγές και διαφοροποίηση του ρόλου του. Η εξελίξεις στα Βαλκάνια, στις «Δημοκρατίες» της πρώην ΕΣΣΔ, στον Περσικό Κόλπο αλλά και στην ίδια την Ευρώπη, διευρύνει τους ορίζοντες της ελληνικής κυριαρχίας σαν συμμάχου φυσικά των «νικητών».

Το NATO, είτε σαν όργανο του ΟΗΕ, είτε σαν όργανο των ΗΠΑ ή των άλλων ισχυρών της συμμαχίας, θα καλείται να επεμβαίνει και να δίνει «λύσεις» σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της υφής. Επίσης θα συνεχίσει να παίζει τον παιδαγωγικό του πολιτικο-ιδεολογικό ρόλο. Όπως την εποχή του ψυχρού πολέμου διαμόρφωνε την κοινή πολιτική και ιδεολογική στάση της συμμαχίας απέναντι στον Κομμουνισμό, έτσι και τώρα θα προσπαθεί να διαμορφώνει κοινή πολιτική

και ιδεολογική στάση για την εμπέδωση της Νέας Τάξης κυριαρχίας μεταξύ των μελών της και των έξω απ' αυτή χωρών. Τα νέα πολιτικά δεδομένα αλλάζουν τα στρατιωτικά δόγματα και τους στρατιωτικούς σχεδιασμούς που στην ουσία, αν δεν προηγούνται των πολιτικών εξελίξεων, τις επικυρώνουν και τις παγιώνουν -διά των όπλων φυσικά.

Αυτό το ρόλο παίζουν και οι επιμέρους -πλην ΝΑΤΟ-στρατιωτικές συμμαχίες, κυρίως από την πλευρά των Ευρωπαίων, όπως η Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση, τα γαλλογερμανικά στρατιωτικά σώματα και η ΔΑΣΕ που είναι ένα μικτό πολιτικοστρατιωτικό σύμφωνο.

Στην Ελλάδα πρέπει να δώσουμε μεγάλη προσοχή στην αλλαγή του δόγματος των ενόπλων δυνάμεων του κράτους που από «πολιτική εθνικής Άμυνας» -δηλαδή η άμυνα και η ασφάλεια της χώρας εντός των συνόρων- που τη χαρακτήριζε δεκαετίες τώρα, η «μικρή πλην έντιμος Ελλάς» μέσα στα δεδομένα της νέας τάξης κυριαρχίας διαμόρφωσε το δόγμα των Ε.Δ. σε «Εθνική πολιτική» -δηλαδή περιφερειακή άμυνα της χώρας στην ευρύτερη περιοχή της Αν. Μεσογείου.

Απ' αυτή την οπτική πρέπει να κατανοήσουμε την στρατιωτική συμμετοχή του ελληνικού κράτους στις επιχειρήσεις τόσο στον Περσικό Κόλπο, όσο και στην Σομαλία καθώς και τις άλλες που θα ακολουθήσουν.

Και αυτό όχι γιατί το απαιτεί η άμυνα του ελληνικού κράτους από τ' ανταγωνιστικά του κράτη, αλλά γιατί σαν σύμμαχος και εξαρτόμενος των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών και καπιταλιστικών κέντρων εξουσίας την υποχρεώνουν, προσδοκώντας... ανάσταση νεκρών. Προσπαθούν να μας πείσουν με διάφορα τρυκ που τα ιδεολογικά τους κέντρα (Μ.Μ.Ε, κόμματα, συνδικάτα) παρουσιάζουν σαν αλήθειες, πως τα συμφέροντά μας διασφαλίζονται στη... Σομαλία.

**ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ
ΑΣ ΤΟΥΣ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ
ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ
ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ**

Εθνικισμός, Ρατσισμός, Φασισμός

ή η μακριά πορεία της μέρας μέσα στη νύχτα για μια κοινωνία

Το κείμενο που ακολουθεί διαβάστηκε (χωρίς κάποιες νέες μικροαλλαγές) κατά τη διάρκεια μιας αντιφασιστικής-αντι-ρατσιστικής συναυλίας που έγινε στην Πλατεία Εξαρχείων στις αρχές του φετινού καλοκαιριού. Η συναυλία οργανώθηκε από τις αναρχικές ομάδες της Αθήνας· σ' αυτή συμμετείχαν και ξένοι εργάτες που ζουν και δουλεύουν στην Ελλάδα. Το κείμενο, όπως και η εκδήλωση, είναι ένα μήνυμα ότι κανένα Κριεκούκι δεν θα μείνει ατιμώρητο, ότι μέσα σε μια κοινωνία που θέλει να κλείνει τα μάτια εξακολουθεί να υπάρχει ζωντανή μια κοινωνία που θέλει ν' αντιστέκεται.

Ο εθνικισμός είναι η απόρροια της ύπαρξης των συνόρων που περικλύουν τα έθνη-κράτη. Τα πρώτα έθνη δημιουργήθηκαν με την άνοδο της αστικής τάξης στη διακυβέρνηση των λαών και σαν σκοπό έχουν την αποτελεσματικότερη περιφρούρηση των συμφερόντων της. Έτσι διαστρεβλώθηκε και η αγάπη του ανθρώπου για τον τόπο (ή τους τόπους) που έζησε, για τη φύση, το κλίμα, τη γλώσσα που έμαθε να σκέφτεται και να επικοινωνεί.

Το έθνος-κράτος όμως, αποβλέπει στην ύπαρξη της εθνικής ομοιομορφίας και αφού η πολιτισμική ομοιομορφία ποτέ δεν υπήρξε σε καμιά γωνία αυτού του πλανήτη, η φιλόδοξη αστική τάξη έπρεπε να τη δημιουργήσει.

Η εκπαιδευτική διαδικασία διαμόρφωσης της εθνικής συνείδησης, στην αρχή έγινε μέσα απ' τα σχολεία και την εκκλησία. Οι άνθρωποι που αντιστάθηκαν στην εθνική ισοπέδωση, αυτοί που θέλησαν να κρατήσουν τις πολιτισμικές τους διαφορές, αντιμετώπισαν όχι μόνο την κρατική καταστολή, αλλά και το ρατσισμό των μεταλλαγμένων υπηκόων του έθνους. Έτσι ο ρατσισμός έγινε μια «υγιής» και «αυτονόητη» στάση των εθνικόφυκων ιθαγενών προς τους διαφορετικούς πληθυσμούς που ήδη ζούσαν και έρχονταν να ζήσουν στα όρια του έθνους-κράτους. Το μίσος του συνηθισμένου απέναντι στο διαφορετικό και οι προσπάθειες εξόντωσής του, πολλοί θα 'θελαν να γίνει ο κοινός στόχος αστικής τάξης και εκμεταλλευόμενων.

Η ομοιομορφία του έθνους, που στηρίζεται στη βίαιη ένταξη, στους διωγμούς και στη γενοκτονία, παίρνει την

ολοκληρωτική μορφή της μέσα απ' την ιδεολογία του φασισμού. Μέσα απ' το φασισμό -σ' όλες τις μορφές που η ιστορία μας παρουσιάζει (Ιταλικό, Ισπανικό, Γερμανικό)- το έθνος θεοποιείται, η κοινωνία στρατικοποιείται πλήρως και υποχρεώνεται στην άνευ όρων υποταγή της στο ολοκληρωτικό κράτος και στον δικτάτορα.

Η ανάγκη του ανθρώπου να συνυπάρχει μέσα σε συλλογικότητες με κοινά χαρακτηριστικά, κοινούς στόχους και κοινό σημείο αναφοράς, είναι η αχίλλειος πτέρνα που ο εθνικισμός -καθώς και ο φασισμός- χτυπάει για να βρει στήριξη και οπαδούς. Τα ιδεολογήματα αυτά αποτελούν τα υποκατάστατα, στην κρίση αξιών, στην εξατομίκευση, στην ηθική κατάπτωση του ανθρώπου που είναι αποτέλεσμα της συνεχούς και βίαιης εκμετάλλευσης.

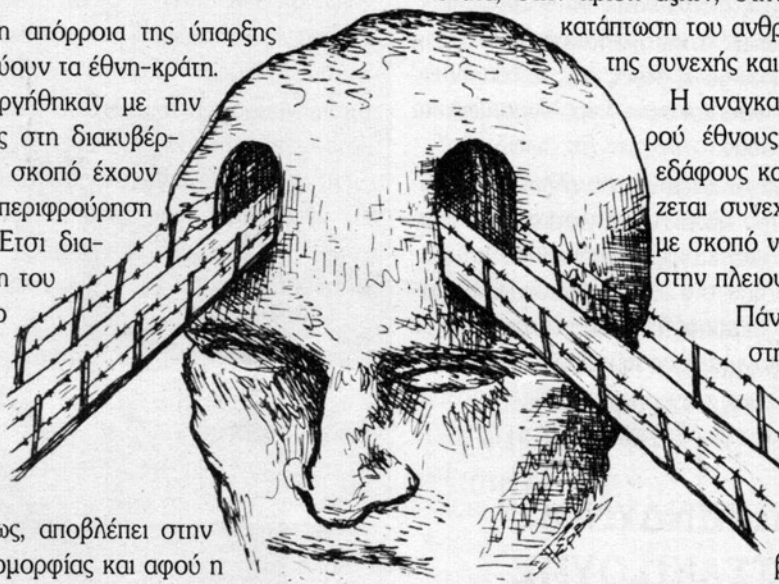
Η αναγκαιότητα της ύπαρξης του «ιερού έθνους» και της διαφύλαξης του εδάφους και της ιστορίας, προπαγανδίζεται συνεχώς απ' την κυρίαρχη τάξη, με σκοπό να γίνει ακλόνητη συνείδηση στην πλειοψηφία των λαών.

Πάνω στην έννοια του έθνους, στην ακεραιότητά του και το ρατσισμό πάνω στους ξένους και στους διαφορετικούς, βρίσκει έδαφος και ωριμάζει ο φασισμός σε σύστημα κυριαρχίας. Η βία που βράζει μέσα σε κάθε

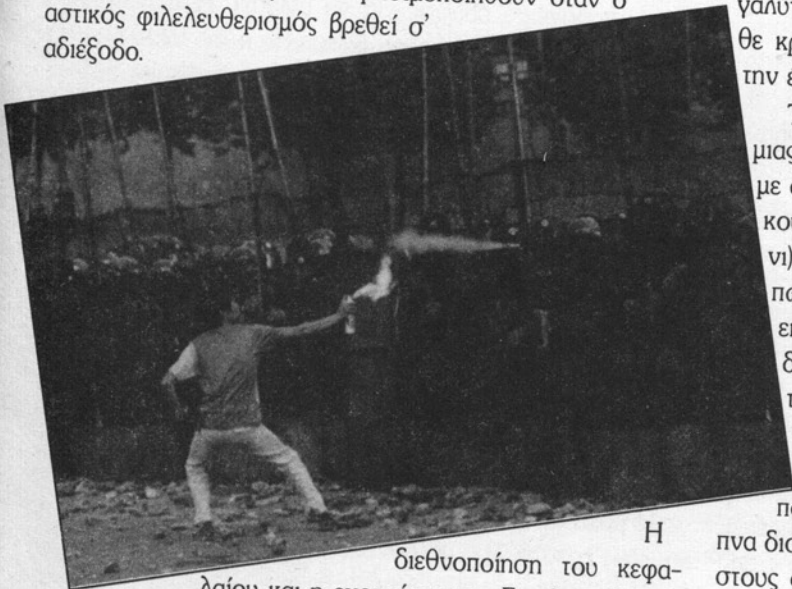
άνθρωπο και που είναι αποτέλεσμα της αδιάκοπης βίας που δέχεται απ' τους εκμεταλλευτές, πρέπει να εκτονωθεί. Η κρατική μηχανή όμως φροντίζει ν' αποπροσανατολίσει αυτό το μίσος για να διαφυλάξει τα συμφέροντα και την εξουσία της. Έτσι αντί ο εκμεταλλευόμενος να στρέφεται ενάντια στον εκμεταλλευτή, στρέφεται ενάντια στον διπλανό του, επίσης εκμεταλλευόμενο και με κοινή μοίρα.

Ο εθνικισμός είναι το έδαφος που θα ωριμάσει ο φασισμός και αποτελεί το εξιδανικευμένο του πρόσωπο. Όπου στην ιστορία υπήρξε κοινωνική παρακαμή, ο εθνικισμός βρήκε μεγάλη απήχηση και ο φασισμός τις βάσεις για την ανάπτυξή του.

Στις μεγάλες οικονομικές κρίσεις του καπιταλισμού, εξάλλου, ο εθνικισμός προπαγανδίζεται αδιάκοπα, ενώ ο φασισμός σαν πολιτική στάση, στηρίζεται απ' την ίδια την αστική τάξη. Ας μην ξεχνάμε το οικονομικό αδιέξοδο του καπιταλιστικού κόσμου πριν το Β' παγκόσμιο πόλεμο και πώς οι ίδιοι οι αστοί στήριξαν και ενίσχυσαν το εθνικο-σοσιαλιστι-

κό κόμμα του Χίτλερ, βλέποντας σ' αυτό τη μόνη διέξοδο απ' τη γενικότερη κρίση και την άγρια λαϊκή δυσφάνεια. Η αστική τάξη δε χάνει τίποτα απ' την άνοδο του φασισμού. Αντίθετα, κερδίζει. Γι' αυτό και όχι μόνο ποτέ δε δίδονται πραγματικά οι φασίστες αλλά συντηρούνται και φυλάσσονται σε εποχές ύφεσης, για να χρησιμοποιηθούν όταν ο αστικός φιλελευθερισμός βρεθεί σ' αδιέξοδο.

Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου και η ενοποίηση της Ευρώπης δε σημαίνει την κατάρρευση των συνόρων. Κάθε άλλο. Σήμερα τα σύνορα υψώνονται περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ είχε σαν αποτέλεσμα ένα μεγάλο ρεύμα μετανάστευσης απ' τις χώρες που βιώνουν τη μεταρρύθμιση απ' τον κρατικό καπιταλισμό στην οικονομία της ελεύθερης αγοράς, προς τις χώρες της υποτιθέμενης αφθονίας του καπιταλισμού. Οι μεταναστεύσεις αυτών των πληθυσμών - που αποκλείεται να μην είχε προβλεφτεί - θα χρησιμοποιηθούν από την κυρίαρχη τάξη σαν ο βασικός λόγος της οικονομικής κρίσης και της αυξανόμενης ανεργίας, που στην πραγματικότητα οφείλεται στη συνεχή αυτοματοποίηση της παραγωγής.

Αυτοί που ζητούν να κλείσουν τα σύνορα είναι οι ίδιοι που τα θέλουν τόσο ανοιχτά ώστε να μπορούν να περάσουν οι ξένοι εργάτες που:

- τους πληρώνουν μ' εξευτελιστικά ημερομίσθια
- δεν είναι ασφαλισμένοι, άρα οι εργοδότες γλυτώνουν κι άλλα χρήματα για την τσέπη τους.
- αυξάνουν τα κέρδη των αφεντικών
- φορτώνονται την ευθύνη της ανεργίας
- και χρησιμοποιούνται από το κράτος σαν μέσο πίεσης στις εργατικές διεκδικήσεις.

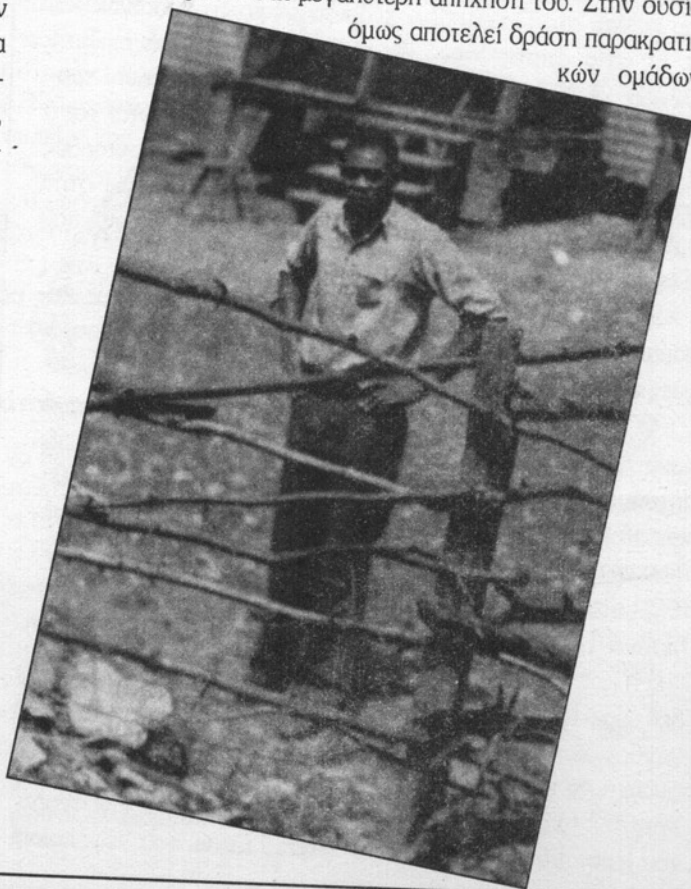
Όταν οι φασίστες λένε πως φταίνε οι ξένοι εργάτες για την ανεργία, δεν αναφέρονται σ' όλα τα παραπάνω και δεν απαντούν όταν οι ίδιοι οι εργάτες ζητούν την χορήγηση άδειας εργασίας και ασφάλισης σ' όλους τους ξένους εργάτες, ώστε τ' αφεντικά να μη μπορούν να τους χρησιμοποιούν ούτε σαν φθηνό εργατικό δυναμικό, ούτε σα μέσο πίεσης απέναντι στις διεκδικήσεις της ντόπιας εργατικής τάξης.

Οι ξένοι εργάτες που δε βλέπουν τίποτ' άλλο, παρά την αλήθεια μιας αδιάκοπης εκμετάλλευσης και δε ζουν με την αυταπάτη της μητέρας πατρίδας, με έντονη ταξική αγανάκτηση, διωγμένοι από παντού, αποτελούν κίνδυνο όξυνσης της δυσφάνειας σε κάθε χώρα. Οι μετανάστες βιώνουν στο μεγαλύτερο βαθμό το ρατσισμό και την τρομοκρατία απ' το κάθε κράτος και τους εθνικιστές υπηκόους του, την ανεργία, την έλλειψη στέγης, την εξαθλίωση.

Τα Μ.Μ.Ε. οξύνουν ακόμα περισσότερο την κατάσταση μιας και είναι τα φερέφωνα της αστικής τάξης. Μην ξεχνάμε ότι τα Μ.Μ.Ε. και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ανήκουν σ' εφοπλιστές, κεφαλαιοκράτες (π.χ. Μπερζουσκόνι), ή στο ίδιο το κράτος (κρατικά κανάλια). Γνωρίζουν πως οι προλετάριοι δεν έχουν άλλη πηγή πληροφόρησης εκτός απ' τα αστικά Μ.Μ.Ε. που αυτοί ελέγχουν, κι έτσι δίνουν στη εξέλιξη του φασισμού τη διάσταση που αυτοί θέλουν, άλλοτε υπερτονίζοντας κι άλλοτε αγνοώντας το φαινόμενο.

Σίγουρα όλοι έχουμε παρακολουθήσει ή διαβάσει, πολλά απ' τα στημένα άρθρα ή ρεπορτάζ που πολύ έξυπνα διοχετεύουν προς κατανάλωση. Η διαφήμιση που γίνεται στους φασίστες και σε κάθε αντιδραστικό στοιχείο, γνωρίζουν πως όλο και κάποια αποτελέσματα θα φέρει. Ίσως η γνωστή γκαϊμπελική ρήση, να μεταφράζεται σήμερα ως «πες, πες ψέμματα κάτι θα κερδίσουμε».

Εδώ κι ένα χρόνο προπαγανδίζεται η άνοδος του φασισμού και παρουσιάζεται μέσα απ' τα Μ.Μ.Ε. σα λαϊκό συναισθημα αγανάκτησης απέναντι στη λιτότητα και την ανεργία, αποβλέποντας έτσι στη μεγαλύτερη απήχυσή του. Στην ουσία όμως αποτελεί δράση παρακρατικών ομάδων

και ανθρώπων, που με την ευλογία ή τουλάχιστον την ανοχή των κυβερνήσεων, βρίσκουν ανοικτό πεδίο δράσης. Ακραίες εθνικιστικές και φασιστικές οργανώσεις, στηρίζονται απ' το ίδιο το κράτος, αφού οι αστοί, με το φιλελεύθερο προσωπείο, δε μπορούν ν' ακολουθήσουν μια ωμή ρατσιστική και εθνικιστική πολιτική, παρά μόνο όταν η κοινωνία είναι ανήμπορη ν' αντιδράσει. Γι' αυτό το λόγο γίνεται η ανοικτή και άμεση διαφήμιση κάθε εθνικιστικής και φασιστικής ενέργειας σε βαθμό να φαίνεται σα λαϊκό κίνημα, ενώ ομάδες και πολιτικοί τέτοιου τύπου παρουσιάζονται με ιδιαίτερη αίγλη στον ευρωπαϊκό λαό. Ακροδεξιές οργανώσεις στηρίζονται και χρηματοδοτούνται από επιχειρηματίες, από κόμματα κι απ' το στρατό, ενώ ρατσιστικές επιθέσεις γίνονται με την κάλυψη των κυβερνήσεων. Στην Γερμανία οι φασίστες έκαψαν ζωντανές πέντε τουρκάλες και μόνο ένας δεκαεξάχρονος συνελήφθη για να φορτωθεί τη δολοφονία και αμέσως μετά να αφαιρεθεί ελεύθερος λόγω του νεαρού της ηλικίας. Την ίδια τακτική είχε ακολουθήσει η γερμανική κυβέρνηση και στις προηγούμενες δολοφονίες των τούρκων μεταναστών, την ίδια τακτική θ' ακολουθήσει και στο μέλλον. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήξει και να μη ζητάμε απονομή δικαιοσύνης απ' το κράτος που, πέρα απ' τα κατά καιρούς συμφέροντα του, είναι απ' τη φύση του ένας φασιστικός μηχανισμός. Σ' όλες τις χώρες όπου υπάρχουν μετανάστες το κράτος τρομοκρατεί, φυλακίζει, σκοτώνει μετανάστες. Στη Γαλλία οι μπάτσοι δολοφονούν εν ψυχρώ στους δρόμους και τ' αστυνομικά τμήματα ξένους εργάτες. Όμως τίποτα δεν ανακοινώθηκε, μέχρι η οργή των μεταναστών να οδηγήσει στις βίαιες συγκρούσεις που έγιναν στο Παρίσι πριν ενάμιση μήνα. Το ίδιο έγινε και με τις μειονότητες στο L.A. τον περασμένο χρόνο. Στην Ελλάδα, οι Αλβανοί, οι Τούρκοι, Κούρδοι, Πακιστανοί τρομοκρατούνται, χτυπιούνται, βιάζονται και σκοτώνονται τόσο απ' την αστυνομία όσο κι απ' τους ελλήνοψυχους φαντάρους των συνόρων. Η ξενοφοβία που καλλιεργείται οδηγεί στην ωμή ρατσιστική βία πολλών ευκολόπιστων ελλήνων, που προβαίνουν σε ανάλογες ενέργειες ρατσιστικής βίας.

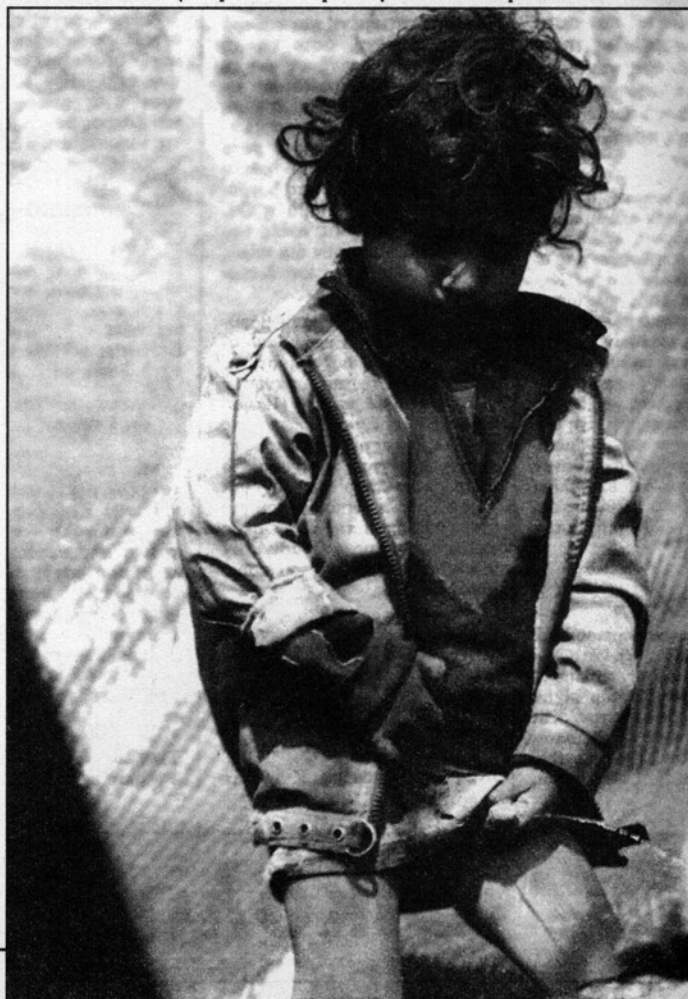
Στο χωριό Κριεκούκι, ομάδα ντόπιων κυνήγησαν με καραμπίνες και ξυλοκόπησαν Αλβανούς που ζούσαν σε παράγκες έξω απ' το χωριό.

Ο ψυχρός δολοφόνος που πριν λίγους μήνες σκότωσε τους αλβανούς εργάτες του και μετά τους πριόνισε επειδή ζητούσαν να πληρωθούν για τη δουλειά τους, παρουσιάστηκε από τα ελληνικά Μ.Μ.Ε. σαν ευαίσθητος έλληνας, με καλλιτεχνική φύση.

Πιστεύουμε πως ο μόνος ικανός ν' απαντήσει στο σκοταδιστικό τρίπτυχο φασισμός, ρατσισμός, εθνικισμός είναι η ίδια η κοινωνία. Εμείς σαν κομμάτι της είναι ανάγκη να καταδείξουμε τα σαθρά θεμέλια της αντιδραστικής αυτής προπαγάνδας και τη γελοιότητα των επιχειρημάτων τους. Είναι ανάγκη να καταδείξουμε πως τα μόνα συμφέροντα που εξυπηρετούνται απ' την όξυνση του εθνικισμού και την άνοδο του φασισμού είναι αυτά της αστικής τάξης, του κεφαλαίου

και των μηχανισμών κυριαρχίας τους, του κράτους και της κυβέρνησης. Οι εκμεταλλεζόμενοι δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν, οι διαφορές τους είναι τεχνητές και σα στόχο έχουν τον κατακερματισμό και την αποδυνάμωση των αντιστάσεων της κοινωνίας. Η λογική του διαίρει και βασίλευε, δεν πρέπει να βρει πρόσφορο έδαφος για να ανθίσει. Η αλληλεγγύη μας απέναντι σ' όλους όσους διώκονται η αντίθεσή μας σ' όλα αυτά που ξεφτιλίζουν την έννοια της ελευθερίας πρέπει νάναι συνεχής και ανυποχώρητη. Χώρος δράσης μας οι κοινωνικοί χώροι, τα σχολεία, οι δουλειές, οι γειτονιές μας. Να εμποδίσουμε με κάθε τρόπο κάθε ρατσιστική ενέργεια εις βάρος μεταναστών, και να υπονομεύσουμε την πρακτική κάθε φορέα τέτοιων απόψεων. Να στηρίξουμε τους αγώνες των ξένων εργατών για ίση αντιμετώπιση και ελευθερία στις επιλογές και τη ζωή τους. Ενέργειες σαν αυτές που έγιναν στο Κριεκούκι (όπου 120 αναρχικοί πήγαν, αφισσοκόλλησαν, μοίρασαν προκηρύξεις και έκαναν διαδήλωση στους δρόμους του χωριού) πρέπει να επαναληφθούν κάθε φορά που οι ρατσιστές χτυπούν.

Η μάχη ανάμεσα σ' αυτούς που νοσταλγούν το παρελθόν και τους εραστές του μέλλοντος δε θα είναι σύντομη. Ο συνεχής αγώνας μας είναι η μόνη δικλείδα ασφαλείας για ένα καλύτερο μέλλον. Την ιστορία την καθορίζουν οι άνθρωποι που αντιστέκονται και όχι τα προκατασκευασμένα θεαματικά δελτία ειδήσεων των πολυεθνικών της ενημέρωσης. Οι συνειδήσεις των ανθρώπων διαμορφώνονται στην καθημερινότητα και όχι απ' την γκαϊμπελική προπαγάνδα των κρατούντων.

ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ, ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ και καταστολή

«Εξάλλου η μονάδα ενεργοποιήθηκε σποραδικά και σε μεγάλες διαδηλώσεις, συγκεκριμένα το 1985 στις ενέργειες ενάντια στην σύνοδο για την παγκόσμια οικονομία στη Βόννη ή ενάντια στην επαναλειτουργία των (πυρηνικών) εγκαταστάσεων στο Βακερσντόρφ. Αυτές οι επεμβάσεις ενίσχυσαν την ιδέα σε πολιτικούς, όπως ο ομοσπονδιακός υπουργός του FDP, Mollemann, την ιδέα ν' απαιτήσει τον πολλαπλασιασμό των επεμβάσεων της GCG 9 ενάντια σε χαοτικούς στις διαδηλώσεις».

Απόσπασμα από το ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ του Φλεβάρη '92. Αναφέρεται στην ειδική αντιανταρτική ομάδα GCG 9 της Γερμανίας, η οποία αποτελεί σημείο αναφοράς για πολλές από τις σύγχρονες αντιτρομοκρατικές κατασταλτικές ομάδες (τύπου Ράμπο) που δημιουργήθηκαν αργότερα σ' όλο τον κόσμο¹.

Ρουμανία του Τσαουσέσκου: θα μπορούσε να ήταν η Ωκεανία του Όργουελ

Η Ρουμανία του Τσαουσέσκου θα μπορούσε θαυμάσια να ήταν μια χώρα βγαλμένη μέσα από ένα μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας. Το αξιοπερίεργο δεν ήταν ο απόλυτος ηγεμόνας που βασιλεύει μέσα σε αφάνταστη κλιδή πάνω σ' έναν ολοκληρωτικά εξαθλιωμένο λαό. Ούτε το γεγονός ότι το σύνολο της τεράστιας αγροτικής παραγωγής της χώρας εξαγόταν στο εξωτερικό για να καλύψει το εξωτερικό χρέος.

Αυτό που διαφοροποιούσε τη χώρα, τόσο από τις κλασικές μπανανίες, όσο και από τα ομόλογα καθεστώτα των υπόλοιπων χωρών της Ανατολικής Ευρώπης ήταν ο απόλυτος έλεγχος του κράτους πάνω στην κοινωνία. Μέσα σ' ένα κλίμα απόλυτης βίας και τρομοκρατίας ολόκληρος σχεδόν ο πληθυσμός της χώρας είχε μετατραπεί σ' ένα σύνολο χαφιέδων που φρόντιζαν να κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον και ν' αναφέρουν οποιαδήποτε «παρέκκλιση» ή «ύποπτη συμπεριφορά» στο κράτος για τα περαιτέρω. Ο φόβος να μιλήσεις, να εκφραστείς, ν' αμφισβητήσεις με τον φίλο σου, τον συγκατοικό σου, τον συνάδελφό σου, θα μπορούσε μόνο να θυμίζει τις χειρότερες στιγμές του ναζισμού και του σταλινισμού.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα η κοινωνική επανάσταση του '90 ήταν αναπόφευκτη. Ενάντια της όμως δεν στέκονται ούτε ο στρατός, που γρήγορα ενώνεται μαζί της, ούτε οι μπάτσοι που φροντίζουν να εξαφανιστούν. Το καθεστώς ρίχνει ενάντια στην επανάσταση την περιβόητη Σεκιουριτάτε, τις δυνάμεις ασφαλείας του συστήματος. Στελεχωμένα με 30.000 άριστα εκπαιδευμένους κομμάντος, εξοπλισμένους με βαριά άρματα μάχης, ελικόπτερα και αεροπλάνα, διαθέτοντας ένα τεράστιο δίκτυο υπόγειων στοών που κυκλώνει όλο το Βουκουρέστι, θα κατορθώσουν να προβάλλουν αντίσταση για 9 μέρες. Η νίκη της επανάστασης δεν σηματοδοτεί βέβαια και την κοινωνική απελευθέρωση, παρά την αντικατάσταση ενός συστήματος κυριαρχίας από ένα άλλο. Και το καινούργιο καθεστώς φροντίζει ν' αντιγράψει τη δομή και την οργάνωση της Σεκιουριτάτε και να στελεχώσει με μέλη της τα καινούργια σώματα ασφαλείας.

Το απόλυτο κράτος: από τα Μ.Μ.Ε. στο φρούριο Ευρώπη

Το όνειρο των κυρίαρχων να οργανώσουν μια απόλυτα υποταγμένη κοινωνία είναι παλιό. Η εφιαλτική εμπειρία που άφησαν στην εξουσία τα κινήματα και οι επαναστάσεις της δεκαετίας του '60, δημιούργησαν για το σύγχρονο κράτος την ανάγκη μιας εξελιγμένης κατασταλτικής πολιτικής. Ειδικά για τις δυτικές χώρες, το παράδειγμα της Ρουμανίας έπρεπε να αποκλειστεί. Η πολιτική και ψυχολογική τρομοκρατία του ολοκληρωτικού κράτους, είτε στην επίσημη (τύπου Ρουμανίας) είτε στην καλλυμένη (τύπου Λατινικής Αμερικής και Αφρικής με παραστρατιωτικά τάγματα θανάτου) εκδοχή της δεν είναι κατάλληλη για τον καπιταλισμό. Ο δυτικός καπιταλισμός, με την ανάγκη για συνεχή ανάπτυξη των παραγωγικών του δυνάμεων, χρειάζεται ένα σταθερό πολιτικό σύστημα, βασισμένο στη συναίνεση της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας και όχι στραμμένο ενάντια της.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, η εξουσία ακολούθησε δύο δρόμους. Έλεγχος της κοινωνίας σημαίνει έλεγχος των κοινωνικών διεργασιών, των πολιτικών αντιλήψεων, των πολιτι-

στικών προτύπων. Με δύο λόγια, σημαίνει έλεγχο των Μ.Μ.Ε. Συνειδητοποιώντας αυτή την πραγματικότητα, το κράτος έκανε τεράστια βήματα τα τελευταία 20 χρόνια προς αυτή την κατεύθυνση. Έμμεσα ή άμεσα βοήθησε στην ανάπτυξη των Μ.Μ.Ε., στη συγκέντρωσή τους σε λιγότερα χέρια και στη στενότερη διαπλοκή τους με τους υπόλοιπους θεσμούς κυριαρχίας, τόσο σε πολιτικό, όσο και σε οικονομικό επίπεδο. Η κάλυψη του πολέμου στον Περσικό από τα Μ.Μ.Ε. ήταν το ώριμο φρούτο μιας πολιτικής που ακολουθήθηκε με συνέπεια για πάνω από 20 χρόνια. Το αντίστοιχο για την ελληνική πραγματικότητα, ήταν η δημιουργία ενός «εθνικού ζητήματος» μέσα σε ελάχιστο χρόνο. Από τη μια μέρα στην άλλη τα Σκόπια έγιναν ο καινούργιος, ανάμεσα στους τόσους «προαιώνιους εχθρούς του γένους».

Από μόνα τους όμως τα Μ.Μ.Ε. δεν αρκούν, απλά γιατί δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την εξαφάνιση του επαναστατικού ανατρεπτικού λόγου. Απέναντι σ' αυτό, η εξουσία ένιωσε την ανάγκη μιας οργανωμένης κατασταλτικής δύναμης, ικανής όχι μόνο να πραγματοποιήσει, αλλά και να σχεδιάσει (πράγμα πολύ σημαντικό) ισχυρά χτυπήματα στο επαναστατικό κίνημα. Ο αυξημένος βαθμός αυτονομίας αυτών των δυνάμεων επιβλήθηκε από την ανάγκη να μην μπορεί να ελεγχθεί η δράση τους (και συνακόλουθα να δημοσιοποιηθεί) από την επίσημη κάθε φορά αντιπολίτευση, που νιώθει πότε-πότε την ανάγκη να καταγγείλει την «έλλειψη δημοκρατίας» της κάθε φορά κυβέρνησης. Σ' αυτό επιβλήθηκε μια σιωπηλή καθολική συναίνεση. Οι δυνάμεις ασφαλείας του συστήματος δεν μπορούν να θυσιάζονται για τις ενδοκομματικές ή ενδοαστικές αντιθέσεις και για αντιπολιτευτικές κορώνες.

Η GCG 9 και όλες οι άλλες παρόμοιες που ακολούθησαν σ' όλο τον κόσμο, ήρθαν να καλύψουν το στρατηγικό κενό που υπήρχε στην καταστολή, μεταξύ της αστυνομίας και του στρατού. Όχι ότι οι αστυνομίες όλης της Ευρώπης δεν έχουν φροντίσει να δολοφονήσουν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους και να φυλακίσουν πολλούς περισσότερους. Ούτε ότι τα τανκς και οι ελεύθεροι σκοπευτές του στρατού δεν έχουν χρησιμοποιηθεί στις περισσότερες ευρωπαϊκές μητροπόλεις τα τελευταία 20 χρόνια, από το Άμστερνταμ μέχρι την Αθήνα. Απλά, η διαφορά μεταξύ καταστολής και κατασταλτικής πολιτικής είναι τεράστια. Η εξουσία έχει συνειδητοποιήσει ότι αν περιοριστεί στο να χρησιμοποιεί την αστυνομία για να χτυπάει πορείες, τότε νομοτελειακά κάποια στιγμή θα βρεθεί στην ανάγκη να χρησιμοποιήσει τον στρατό για να καταστείλει ένοπλες εξεγέρσεις (π.χ. Λος Άντζελες). Έχει συνειδητοποιήσει, δηλαδή, την ανάγκη για πολιτικούς μηχανισμούς άμυνας, ενάντια στα κοινωνικά κινήματα².

Οι καινούργιοι μηχανισμοί ασφαλείας του καθεστώτος εισάγουν μια νέα ποιότητα στην καταστολή. Δεν συγκεντρώνουν απλά υλικό για να δημιουργήσουν τους κλασσικούς φακέλους. Το αξιολογούν ταυτόχρονα παρακολουθώντας και την γενικότερη πολιτική κατάσταση και τους κινηματικούς χώρους, βγάζοντας τα αναγκαία γι' αυτούς συμπεράσματα και οργανώνοντας την πολιτική τους. Δουλειά τους δεν είναι να επιλέγουν ή να καταστείλουν απλά τα κοινωνικά κινήματα, αλλά να παρεμβαίνουν στους μηχανισμούς δημιουργίας τους, πριν αυτά αποκρυσταλλωθούν. Δεν περιορίζονται απλά να στείλουν χαφιάδες όπου νομίζουν σκόπιμο, αλλά στην ανάγκη δημιουργούν και μια δεύτερη «17 Νοέμβρη» - μαϊμού (αν βέβαια η πρώτη είναι γνήσια). Σε οργανωτικό επίπεδο στελεχώνονται τόσο από την Αστυνομία, όσο και από τις μυστικές υπηρεσίες, λειτουργώντας σαν διάμεσος, πράγμα που εγγυάται τον καλύτερο συντονισμό και οργάνωσή τους (ένας Κρυστάλλης φτάνει!).

Και αν για την ελληνική πραγματικότητα, όλα αυτά σημαίνουν 12ος όροφος της Ασφάλειας και Αντιτρομοκρατική (ΔΑΕΒ), στο ευρωπαϊκό επίπεδο μεταφράζονται σε συμφωνία του Σέγκεν, TREVI, EUROPOL και S.I.S. (η ηλεκτρονική καρδιά της συμφωνίας Σέγκεν, Υ/Η στον οποίο μέχρι στιγμής έχουν εγγραφεί 850.000 φακέλοι!). Η Ευρώπη - Φρούριο οργανώνεται με γοργούς ρυθμούς ενάντια στον αιώνιο εσωτερικό εχθρό.

Τελικά η ιταλική τραγωδία θα παιχτεί ακόμα πολλές φορές. Μόνο που η εξουσία θα φροντίσει να μην ξανακάνει τα ίδια λάθη³.

Μιλιταρισμός, αντιμιλιταρισμός και εξουσία

Τελικά πίσω από την κοινοβουλευτική δημοκρατία κρύβεται η στρατιωτική δημοκρατία. Από τον κατακερματισμό του ατομικού χρόνου μέχρι την οργάνωση του κοινωνικού χώρου, από τη χειραγώγηση των συνειδήσεων μέχρι την καταστολή, παντού απλώνεται η κρατική οργάνωση της κοινωνίας, η κατοχή δηλαδή της κοινωνίας από την εξουσία. Δεν χρειάζεται κανείς να έχει ζήσει την εισβολή των μασκοφόρων των ΕΚΑΜ με προτεταμένα

τα όπλα στην κατάληψη της Φυλής και Φερρών τον Δεκέμβρη του '91, για να συνειδητοποιήσει ότι η καπιταλιστική κοινωνία είναι μια милитарιστική κοινωνία.

«Τελικά βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τον милитарισμό, όχι σαν ένα φαινόμενο περιχαρακωμένο στα όρια του στρατού, αλλά σαν μια αντίληψη κυριαρχίας, ιεραρχίας και βίαιας επιβολής που διαπερνά το σύνολο του κοινωνικού πλέγματος. Στην εκπαίδευση, την παραγωγή, τις κοινωνικές σχέσεις, τη διαχείριση του χώρου και του χρόνου, και την οργάνωση της πόλης, παντού βιώνεται ως αντίληψη ενός συστήματος κυριαρχίας που μετατρέπει τον άνθρωπο σε εξάρτημα μηχανής, τον милитарισμό στο απόγειό του σαν την ίδια την ουσία της κυριαρχίας. Τελικά δηλαδή, η στρατιωτική μηχανή, η πολιτική μηχανή και η παραγωγική μηχανή, διαφοροποιημένες στους τομείς που αναφέρονται και ενοποιημένες στην εσωτερική τους λειτουργία και οργάνωση, κορυφώνονται στον υπερθεσμό που αποτελεί το κράτος.»

(Απόσπασμα από προκήρυξη που κυκλοφόρησαν οι ολικοί αρνητές στράτευσης, το καλοκαίρι του '91.)

Η ίδια η έννοια της εξουσίας και της κυριαρχίας είναι άρρηκτα συνυφασμένη με την βίαια επιβολή μιας μειοψηφίας πάνω σε μια πλειοψηφία. Το «κοινωνικό» και το «ολοκληρωτικό» κράτος είναι οι δύο μορφές της ίδιας ουσίας, ακριβώς γιατί η χειραγώγηση και η καταστολή είναι άρρηκτα δεμένες μεταξύ τους: εκεί που αποτυχαίνει η μια, επιστρατεύεται η άλλη.

Τελικά βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την ίδια την φύση του αντιμилитарισμού. Ιστορικά, τόσο στο εξωτερικό, όσο και στην Ελλάδα, δύο κοινωνικά ρεύματα δημιουργήθηκαν. Το πρώτο αντιμετώπισε τον милитарισμό σαν μια διαρκή ποιότητα της κυριαρχίας, σαν ένα χαρακτηριστικό που διαπερνά το σύνολο του κοινωνικού χώρου. Συνακόλουθα, ταυτίστηκε και αναπτύχθηκε μέσα στους κόλπους της επανάστασης και ιδιαίτερα μέσα στους αναρχικούς. Απόκτησε δηλαδή αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά και συσσωματώθηκε μέσα στο σύνολο των κοινωνικών αγώνων. Το δεύτερο, αντιμετώπισε τον милитарισμό σαν φαινόμενο περιχαρακωμένο μέσα στον στρατό. Στράφηκε στον πασιφισμό και στη μη-βία και πολιτικά ταυτίστηκε με τους Πράσινους. Αντικείμενό του είναι όχι μόνο η κατάργηση του στρατού, αλλά και η συνολική μεταρρύθμιση της κοινωνίας και του κράτους, μέσα από τους ίδιους τους αστικούς θεσμούς.

Το ποιο ρεύμα θα κυριαρχήσει τελικά, γίνεται ολοένα και πιο φανερό τα τελευταία χρόνια. Εξάλλου το ερώτημα «Μεταρρύθμιση ή επανάσταση» έχει προ πολλού απαντηθεί.

Για τη συνολική διάσταση της καταστολής και του αντιμилитарισμού

Στο βαθμό που ο αντιμилитарισμός αναδεικνύεται σαν μια συνιστώσα της συνολικής αντίστασης ενάντια στην κυριαρχία, σαν δύναμη ανατροπής δηλαδή, επιζητείται και είναι αναγκασμένος να συνδεθεί με την δυναμική αυτής της αντίστασης. Παρόλο που η παραπάνω φράση ακούγεται γενικόλογη, αντιστοιχεί σε ήδη υπαρκτά προβλήματα.

Η χαρακτηριστικότερη περίπτωση είναι αυτή του Βαρδή Τσουρή. Στη δεύτερη σύλληψή του, τον Σεπτέμβρη του '92, ήδη είχε συγκροτηθεί και λειτουργούσε στην Αθήνα η Επιτροπή Συμπράστασης για την περίπτωση του αναρχικού ολικού αρνητή στράτευσης Νίκου Μaziώτη, που κι αυτός βρισκόταν φυλακισμένος για δεύτερη φορά. Παρόλο όμως που η περίπτωση του Βαρδή, που βρισκόταν φυλακισμένος για την εξέγερση στα Χανιά το καλοκαίρι του '90 ενάντια στις αμερικάνικες βάσεις, είχε τρομερή συνάφεια με την φυλάκιση του Νίκου, η σύνδεση των δύο υποθέσεων δεν έγινε. Όπως δεν είχε γίνει και η σύνδεση της φυλάκισης του Παύλου Ναθαναήλ με τους 33 αναρχικούς αφισσοκολλητές, το φθινόπωρο του '91. Το γεγονός ότι ο τόσο αναγκαίος κοινός λόγος απουσίαζε λόγω έλλειψης πείρας, χρόνου ή και δυνάμεων, δεν σημαίνει ότι δεν ήταν και σφάλμα.

Η επίθεση του κράτους ενάντια στους κοινωνικούς χώρους που αντιστέκονται είναι πάντα συνολική και ποτέ μερική και αποσπασματική. Και αυτό αφορά όχι μόνο τους υπερεκατό αναρχικούς συντρόφους που γνώρισαν ανοικτά τα δύο τελευταία χρόνια την καταστολή της Ασφάλειας και στα Δικαστήρια και στις φυλακές, αλλά και τους 6 της ΟΑΚΚΕ, τους 4 της Αντιεθνικιστικής Αντιπολεμικής Συσπείρωσης και τους 5 της ΟΣΕ για το Μακεδονικό. Και μπορεί η σύνδεση των αναρχικών με άλλους χώρους να μην είναι πολλές φορές δυνατή, ούτε ίσως και χρήσιμη, αυτό δεν σημαίνει όμως και την αποσπασματικότητα της προοπτικής μας και της δράσης μας.

Ζούμε στους καιρούς που γεννάνε το αύριο, και αυτοί οι καιροί είναι σίγουρα δύσκολοι. Η καταστολή αναδιοργανώνεται και αυξάνεται σ' όλο τον κόσμο και η αντιμετώπισή της αποκτά στρατηγική σημασία. Οι Αντιπρομοκρατικές όλου του κόσμου αναδιοργανώνονται και συντονίζονται σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, για να χτυπήσουν όχι μόνο τις επαναστατικές μειοψηφίες, αλλά το σύνολο της κοινωνίας. Το αμερικάνικο παράδειγμα με τους 150.000 πολιτικούς κρατούμενους και τους 4.000.000 φυλακισμένους, με τις ένοπλες επιδρομές του κράτους στα γκέτο των μειονοτήτων με χρήση βαρεών αρμάτων μάχης και ελικοπτέρων, πιθανόν να μην είναι πολύ μακρινό από την ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος αποκτά ολοένα και περισσότερο την τραγική σημασία που κρύβουν οι τρεις λέξεις του, και σ' αυτό το πλαίσιο το κράτος αποκαλύπτει κάθε φορά και περισσότερο την милитарιστική δομή του, δομή που πάντα την είχε.

Έτσι, αν φιλοδοξούμε ν' αποκαλύψουμε στην κοινωνία τη συνολική δομή της κυριαρχίας, το γεγονός ότι τα πάντα, από την ΕΑΣ μέχρι την Γιουγκοσλαβία μας αφορούν όλους, πρέπει να μπορούμε να καταδείξουμε πρώτα απ' όλα τη συνολική δομή της καταστολής. Για κάτι τέτοιο δεν είναι καθόλου αναγκαίο, ο ανατρεπτικός αντιμилитарιστικός λόγος και πρακτική να χάνουν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους. Το πιο απλό όμως, ένα κείμενο για τον Κυριάκο Μαζοκόπο που θα υπογράφεται από αντιμилитарιστές, θα ήταν το πρώτο βήμα. Γιατί και σαν αντιμилитарιστές θα πρέπει να καταδείξουμε ότι ο милитарισμός είναι μια συνολική υπόθεση. Μια υπόθεση που δεν παίζεται μόνο στο στρατό, στα εθνικιστικά συλλαλητήρια και στους καινούργιους βαλκανικούς πολέμους. Αλλά και στην ίδια την κοινωνία, τον αιώνιο εσωτερικό εχθρό κάθε εξουσίας.

1. Τώρα μόλις, τον Ιούλιο του '93, οι εφημερίδες όλου του κόσμου έγραψαν για την τελευταία μεγάλη επιτυχία της GCG 9. Στον σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης Μπαντ-Κλάινεν της Γερμανίας, εκτέλεσαν εν ψυχρώ τον Βόλφγκραντ Γκράμς, αφού τον είχαν ήδη συλλάβει (τον οποίο κατηγορούσαν για μέλος της RAF). Πέρα από τη συγερή δολοφονία, οι ίδιοι οι μπάτσοι με τους πυροβολισμούς τους, σκότωσαν έναν άλλο μπάτσο και τραυμάτισαν μια υπάλληλο του σταθμού.

2. Για περισσότερες πληροφορίες, στην μπροσούρα G-MEN, που εκδόθηκε από την Αντιεξουσιαστική Επιτροπή Αλληλεγγύης.

3. Στις αρχές της δεκαετίας του '70, οι ιταλικές μυστικές υπηρεσίες, σε συνεργασία με τους φασίστες, κάνουν ένα μπαράζ βομβιστικών ενεργειών (Σιδηροδρομικός Σταθμός της Μπολόνια, Καθεδρικός Ναός του Μιλάνου, κλπ.), οι οποίες έχουν σαν αποτέλεσμα δεκάδες νεκρούς και τις οποίες αποδίδουν στους Αναρχικούς. Τέσσερα χρόνια αργότερα, όταν θα αποκαλυφθούν οι πραγματικοί ένοχοι, το Ιταλικό κράτος θα γνωρίσει την μεγαλύτερη ήττα του. Αλλά ήδη σ' αυτό το διάστημα έχουν δολοφονηθεί δύο αναρχικοί και αρκετοί άλλοι έχουν πάει φυλακή.

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΟΜΙΚ

Μιλταριστικά σκουπίδια για ανακύκλωση πατριωτικών συνειδήσεων

Μέσα στο γενικευμένο πολεμικό κλίμα που ζούμε σήμερα, το κόμικ, μια συνεχώς εξελισσόμενη μορφή τέχνης που τείνει να ξεπεράσει σε δύναμη μηνυμάτων και αυτό το βιβλίο ακόμα, δεν θα μπορούσε να μείνει αμέτοχο. Η δύναμη μιας «επικής» εικόνας σε συνδιασμό με κείμενο είναι σε όλους μας γνωστή.

Υπάρχουν βέβαια διάφορες τάσεις στο χώρο αυτό και σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να πούμε ότι το κόμικ και οι άνθρωποι του, κρατούν μια ενιαία γραμμή σε ότι αφορά πολεμικά θέματα.

Από τη μια μεριά άνθρωποι του λεγόμενου «ελευθεριακού» κόμικ χτυπούν και απομυθοποιούν ευέλκτα την εικόνα του «σκληρού μαχητή» γελοιοποιώντας το ίματζ του, πράγμα που πετυχαίνεται με διάφορους τρόπους ανάλογα με το προσωπικό ύφος του κάθε δημιουργού. Άλλοι πάλι δημιουργοί το επιτυγχάνουν αυτό μέσα από μια χιουμοριστική προσέγγιση του θέματος, αλλά με τόσο τονισμένο το στοιχείο της υπερβολής, ώστε η υπόθεση να καταντάει παρωδία.

Η απομυθοποίηση καθώς και η γελοιοποίηση που συντελείται, παίζει σημαντικό ρόλο στην κατανόηση του πραγματικού χαρακτήρα του πολέμου, του πατριωτισμού, του ηρωισμού. Τα κόμικς αυτά διακρίνονται αφενός από μια απροσδόκητη πλοκή κατά την εξέλιξη της ιστορίας και αφετέρου για τη δυνατότητα να κάνουν ορατές -για ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων- αθέατες πλευρές που ίσως να μην είχαν καν διανοηθεί ότι υπάρχουν. Βέβαια δεν πρέπει να υποτιμάται το σπουδαιότερο όλων, ότι τα κόμικς αυτά διακατέχονται από μια έντονη αντιμιλταριστική διάθεση.

Και ενώ αυτά συμβαίνουν στο χώρο του σύγχρονου προοδευτικού αντιμιλταριστικού κόμικ, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε τη σκοτεινή πλευρά του θε(α)ματος.

Μιλάμε βέβαια για το μιλταριστικό κόμικ. Αυτό το ανεγκέφαλο σκατολόγημα, για να του δώσουμε και 'μείς μερικά «παράσημα», μια και τόσο πολύ του αρέσει μέσα από τις σελίδες του να προβάλλει παρασημοφορίες ηρώων. Βέβαια, αν μένει παραπονεμένο για το παράσημο «ανεγκέφαλο σκατολόγημα», εδώ είμαστε εμείς. Διαθέτουμε πλούσια γκάμα και σε περίοπτη θέση το ειδικό «παράσημο της ανοικτής μούτζας», καθώς και το επίζηλο παράσημο της «βρεγμένης σανίδας».

Το συντομότερο λοιπόν, πρέπει να αποδοθούν τα εύσημα σε όλους τους δημιουργούς μιλταριστικού κό-

ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ

μικ καθώς και στους προαγωγούς τους, ώστε να μην μείνουν παραπονεμένες τέτοιες «φωτισμένες» κεφαλές. Το μιλιταριστικό κόμικ εκφράζεται σε περιοδικά όπως «μάχη», «τανκ» και «έφοδος».

Αγαπημένο τους λογότυπο είναι το «με ρεαλιστικές εικόνες σφαγής», ενδεικτικότερο του τι επακολουθεί στο εσωτερικό του.

Παρουσιάζει την στρατοκρατία σαν αναγκαιότητα και δεδομένου ότι απευθύνεται σε νεαρό -κυρίως- αναγνωστικό κοινό, προβάλλει «αξίες» όπως ο πατριωτισμός, η δουλικότητα, ο σοβινισμός, η θυσία για τα ιδανικά του έθνους κ.α.

Οι ιστορίες είναι λίγο-πολύ πανομοιότυπες μεταξύ τους. Έχουν ως κινητήριο μοχλό της ιστορίας σχεδόν πάντα τη τιμή του μαχητή ή την εκδίκηση για τον σκοτωμένο συμπολεμιστή. Οι αντίπαλοι εμφανίζονται χω-

ρίς ιδανικά και χωρίς αξίες, ολοκληρωτικά απρό-σωποι.

Δεν πρέπει να υποτιμάμε το γεγονός ότι ένας λανθάνων ρατσισμός κυφορείται μέσ από τις σελίδες των κόμικ αυτών. Ο κιτρινιάρης (Γιαπωνέζος) εχθρός είναι πολύ πιο μοχθηρός, βάρβαρος και χωρίς αισθήματα από ότι ο «Γερμαναράς».

Κόμικ και πόλεμος λοιπόν, μια έσχατη διαλεκτική, με τοποθετήσεις από κριτικά ειρωνικές και εικονοκλαστικές έως ραμπίστικες και μιλιταριστικές και κρετίνικα πολεμοκά-πηλες.

(Ευχαριστώ το φανζίν «ΑΥΤΟΨΙΑ» ΜΑΡΤΗ '90)

ΣΧΟΛΕΙΟ

το πιο ύπουλο στρατόπεδο

Πριν τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι και λίγο μετά τη βιομηχανική επανάσταση, η εκπαίδευση δεν ήταν υποχρεωτική. Το δικαίωμα της μόρφωσης το κατείχαν αποκλειστικά οι εκμεταλλευτές της ανθρώπινης εργασίας και οι κληρονόμοι τους. Η εκπαίδευση ήταν υποχρεωτική μόνο γι' αυτούς και θα ήταν ακόμη έτσι τα πράγματα αν η βιομηχανική εξέλιξη δεν κυλούσε με τόσο γρήγορο ρυθμό. Τα πρώτα δημοτικά σχολεία στις ευρωπαϊκές χώρες λειτούργησαν όταν οι μεγαλοαστοί και οι βιομήχανοι συνειδητοποίησαν ότι κάποια μηχανήματα στα εργοστάσιά τους, όπως και άλλες επαγγελματικές τους ανάγκες, έπρεπε να χειριστούν όχι μόνο με τα χέρια αλλά και με τις γνώσεις.

Η υποχρεωτική εκπαίδευση, λοιπόν, θεσμοποιήθηκε στα τέλη του 18ου αιώνα μέχρι και τις αρχές του 20ου για την εκτέλεση των σχεδίων των μεγαλοβιομηχάνων όπως ακριβώς και η «εφηβεία, μια έννοια του 19ου αιώνα, που διαμορφώθηκε για να διευκολύνει την εκτέλεση της στρατιωτικής θητείας» γράφει η Σούλαμιτ Φαϊερστόουν.

Ο εκπαιδευτικός μηχανισμός μέχρι σήμερα, ανάλογα με τις ανάγκες και επιθυμίες του κράτους, τα έχει καταφέρει αρκετά καλά. Μην θέλοντας το κράτος ν' αφήσει τα παιδιά να νομίζουν ότι είναι ελεύθερα να μάθουν ότι επιθυμούν στο σχολείο, «το σπίτι των γνώσεων», έχει θεσπίσει μια ιεραρχική πυραμίδα που αποτελείται από ανθρώπους, θυμίζοντας στον μαθητή ότι κάποιος θα είναι πάντα ανώτερός του, συννηθίζοντάς τον στην ιδέα της εξουσίας. Στην κορυφή της πυραμίδας αυτής είναι πρώτο το υπουργείο παιδείας, δεύτερος έρχεται ο προϊστάμενος του κάθε σχολείου, ο διευθυντής/ντρία για τους καθηγητές, ο/η λυκειάρχης για τους μαθητές, ακολουθεί ο «αγαπητός» σύμβουλος (πρώην

επιθεωρητής με το δικαίωμα της αξιολόγησης - φόβος και τρόμος για τους καθηγητές) μετά οι καθηγητές και τελευταίοι οι μαθητές, κι όλοι μαζί στηρίζουν την εξουσία. Όλοι τους έχουν εξουσιαστικά δικαιώματα εκτός από τους μαθητές που πάνω τους ασκούνται αυτά.

Ο εκπαιδευτικός μηχανισμός μπορεί λοιπόν με τη βοήθεια όλων αυτών των εξουσιαστικών και εξουσιαζόμενων οργάνων να προβάλλει τα αναγκαία ερεθίσματα και τις αναγκαίες, για τη διατήρηση του θεσμού της εξουσίας, γνώσεις, ενώ συγχρόνως να αποκρύψει επικίνδυνα ερεθίσματα για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Η σχέση милитарισμού και σχολείου αρχίζει με την επιστράτευση στο σχολείο για να εξυπηρετηθούν οικονομικά συμφέροντα. Ο εκπαιδευτικός και ο στρατιωτικός μηχανισμός έχουν πρώτα από όλα κοινό το λόγο ύπαρξής τους. Ακολουθούν πιο ουσιαστικά κοινά μεταξύ των δύο που πρώτα απ'

όλα καθορίζουν τον τρόπο λειτουργίας τους και τ' αποτελέσματά τους. Όπως οι βαθμοί για παράδειγμα -λοχαγός, υπολοχαγός, δεκανέας- που παρατηρούνται και στο σχολείο -διευθυντής, υποδιευθυντής, κ.λ.π. Ο διαχωρισμός σε μονάδες και σε τάξεις, το ορισμένο ωράριο άσκησης και διαφόρων δραστηριοτήτων, το γραφείο του διοικητή, το γραφείο του διευθυντή, τα καφόνια, το γλύψιμο, το κάρφωμα, ο αυταρχισμός, η τιμωρία, η καταστολή, η επιβλητικότητα, η πειθαρχία, ο ηθικισμός είναι στοιχεία που παρατηρούνται και στο στρατό και στο σχολείο. Το πιο επικίνδυνο από όλα αυτά που αναφερθήκαν όμως είναι οι σχέσεις που διαμορφώνονται ανάμεσα στους εξουσιαζόμενους. Και στο χώρο του σχολείου, αλλά και στο χώρο του στρατού, που κάνουν και τα δύο στρατόπεδα μύησης στην αναγκαστική μίζερια να φαίνεται σαν γλυκερά ανάμνηση. Και τέλος ο κοινός τους στόχος είναι και η αιτία λειτουργίας τους, που εκτός απ' την εξυπηρέτηση οικονομικών συμφερόντων του κεφαλαίου είναι και η τάξη και η αδράνεια για την διευκόλυνση διεξαγωγής των σχεδίων των συντελεστών του κρατικού κεφαλαίου.

Υπάρχει όμως μια μικρή διαφορά μεταξύ των δύο που κάνει τον εκπαιδευτικό μηχανισμό πιο ύπουλο απ' τον στρατιωτικό. Η φρίκη στο σχολείο δεν είναι τόσο ξεκάθαρη όπως, π.χ., τα όπλα που συνειρμικά οδηγείσαι με φρίκη στην ιδέα της δολοφονίας, γιατί οι άνθρωποι που βρίσκονται στο στάδιο της εκπαίδευσης βρίσκονται συγχρόνως και στο στάδιο μύησης σ' ένα κατασταλτικό μηχανισμό, στη λειτουργία του κράτους. Έτσι λοιπόν αν τα πράγματα φανούν πως έχουν κάποια αμεσότητα, υπάρχει ο κίνδυνος ο κατασταλτικός αυτός μηχανισμός να φανεί απωθητικός. Στα 12 λοιπόν χρόνια υποχρεωτικής εκπαίδευσης κάποιοι ηλίθιοι θέλουν να πιστεύουν ότι εμείς καύουμε μύγες. Κι έτσι αφού έχουμε συνηθίσει στην ιδέα του χαψίματος νομίζουν -και μάλλον κάπως έτσι αποδεικνύεται πως είναι- πως είμαστε έτοιμοι να μασήσουμε ανθρώπινο κρέας και πρώτα και κύρια το δικό μας. Για την ύπουλη και μεθοδευμένη προβολή της πειθαρχίας, για παράδειγμα, σαν ανθρώπινη αξία, η Φαίερστοουν γράφει: «Η «πειθαρχία» έγινε η βασική ιδέα της νεότερης εκπαίδευσης, πολύ σπουδαιότερη άλλωστε απ' την απλή μετάδοση γνώσεων ή πληροφοριών. Η πειθαρχία ήταν όργανο ηθικής και πνευματικής βελτίωσης που υιοθετήθηκε όχι τόσο γιατί βοηθούσε αποτελεσματικά στην καθοδήγηση ομαδικής εργασίας μεγάλων μαζών, όσο για την εσωτερική ηθική και ασκητική της αξία, η ίδια η καταστολή υιοθετήθηκε έτσι σαν πνευματική αξία».

Η χρησιμοποίηση κατασταλτικών μεθόδων στο σχολείο έχει σαν στόχο το σπάσιμο ηθικού του μαθητή και όχι μόνο στο να συνηθίσει την εξουσιαστική συμπεριφορά, αλλά και να τη στηρίξει μέσα από τη δική του καταπιεστικότητα-

τα που ο ίδιος διαλέγει σαν μέσο αντίδρασης. Έχει σαν στόχο τη διαιώνιση του κρατικού θεσμού με τη βοήθεια της αδράνειας όπου τον διοχετεύει και το να καταστείλει την εξεγερτική του διάθεση οδηγώντας τον σ' ένα είδος επαναστατικότητας που μπορεί να βλάψει μόνο τον εαυτό του και τους γύρω του.

Φυσικά όλα αυτά γίνονται πολύ προσεκτικά, έτσι ώστε οι συντελεστές της λειτουργίας του εκπαιδευτικού θεσμού να είναι σίγουροι ότι δεν θα ωθήσουν κάποιον στην αποκάλυψη των σχεδίων και στόχων τους. Γι' αυτό και η διοχέτευση γνώσεων κι πληροφοριών γίνεται πολύ μεθοδευμένα. Πετυχαίνουν έτσι να κάνουν τις γνώσεις κουραστικές και απάνθρωπες, ώστε να ωθούν το μαθητή να κυνηγήσει σαν ιδανικό τη λύτρωση από αυτές μέσω της ειδικότητάς του. Ακολουθώντας έτσι ένα στόχο με σκοπό να λυτρωθεί από τις περιττές γνώσεις, βαριέται να μάθει κάτι περισσότερο ή κάτι διαφορετικό έχοντας συνδέσει το σχολικό βιβλίο με οποιαδήποτε μορφή γνώσης. Άλλοι πάλι που βαθμοθηρικά ακολουθούν το πρόγραμμα του σχολείου χάνουν την ουσία της γνώσης μέσα απ' τα χέρια, έχοντας κι αυτοί συνδέσει τη σχολική μόρφωση με οποιαδήποτε άλλο ερέθισμα και ενώ το δέχονται, χάνουν τελείως την ουσία του.

Το ότι υπάρχουν όμως και κάποιοι άλλοι που έχουν ξεφύγει απ' το πρόγραμμα που έχει θεσπιστεί για όλους απ' το κράτος δεν είναι θαύμα και ασφαλώς όχι παράδειγμα προς αποφυγή. Απλώς ακόμα μια φορά αποδεικνύεται η αδυναμία του κρατικού θεσμού να πετύχει τελείως το στόχο του.

Εκτός από την ανάγκη για την ανατροπή του λοιπόν, ας δείξουμε και λίγη κατανόηση για την μεγάλη βλακεία των συντελεστών της λειτουργίας τους.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Μετά την ακρήστευση του παλιού συστήματος κυριαρχίας, του διπολισμού, των υποτιθέμενων αντιπάλων Δύσης-Ανατολής και της ισορροπίας των μπλοκ με την εκατέρωθεν στρατοπεδοποίηση (εσωτερικό ολοκληρωτισμό), οι κυρίαρχοι του κόσμου μάς οδηγούν στο σχηματισμό ενός νέου συστήματος εκμετάλλευσης και εξουσίας.

Είναι η νέα τάξη πραγμάτων, όπως τη βλέπουμε να υλοποιείται στο παγκόσμιο γεωπολιτικό πεδίο, με τη δημιουργία νέων αντιθέσεων, ζωνών επιρροής και συγκρότηση νέων μπλοκ κυριαρχίας.

Έκδηλα παραδείγματα ό,τι συμβαίνει στις δημοκρατίες της πρώην ΕΣΣΔ και Γιουγκοσλαβίας.

Για την υλοποίηση αυτών των σχεδίων, βλέπουμε τους λαούς να αποτελούν τα θύματα στα πεδία των εθνικιστικών συγκρούσεων.

Για ποιο λόγο;

* Η επίκληση εθνικών κινδύνων και η πολεμική προετοιμασία για την αντιμετώπισή τους χρησιμοποιούνται για να δικαιολογήσουν:

- τους εξοπλισμούς που αποφέρουν τεράστια ποσά κερδών για την πολεμική βιομηχανία αποστερώντας τα φυσικά από τους λαούς και τις κοινωνίες,

- το δαπανώμενο κεφάλαιο στην πολεμική βιομηχανία καθιστά περισσότερο κερδοφόρο το υπόλοιπο αφού το αφαιρεί από την αγορά ως μη χρήσιμο

- την οικονομική ανέχεια και την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής,

- την εκμετάλλευση και καταστολή

- την εξουσιαστική δομή της κοινωνίας.

Έτσι, προβάλλουν ως αναγκαία την κοινωνική συναίνεση και την εργατική ειρήνη.

Όροι απαραίτητοι για την περαιτέρω ανάπτυξη του παγκόσμιου καπιταλισμού, χωρίς αντιστάσεις. Θα επιτευχθεί η μεγιστοποίηση των κερδών, η επένδυση στις νέες τεχνολογίες και θα διασφαλιστεί το πέρασμα στις νέες παραγωγικές σχέσεις εκμετάλλευσης.

Αυτές είναι που οδηγούν στην κοινωνία των δύο-τρίτων, όπου το ένα-τρίτο τίθεται μονίμως στην εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση. Ένας άλλος πόλεμος κατά του ανθρώπου και της κοινωνίας, πριν τις ένοπλες συγκρούσεις στα πεδία των μαχών.

* Οι εθνικιστικές κραυγές αποκρύπτουν τα πραγματικά προβλήματα των λαών. Οι καλλιεργούμενες τεχνητές εθνικές αντιθέσεις αποκρύπτουν τις πραγματικές κοινωνικές αντιθέσεις και την ταξική αντιπαράθεση.

Η καλλιεργούμενη εθνικιστική υστερία, οι πολεμοχαρείς κραυγές, οι στρατιωτικές επεμβάσεις, η ξενοφοβία, ο ρατσισμός και η κάθε είδους (εθνοτική, πολιτισμική κ.α.) καθαρότητα οδηγούν στον κοινωνικό εκφασισμό.

* Οι λαοί γίνονται έρμαιοι και χειραγωγήσιμοι των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που στοχεύουν στην έγερση νέων συνόρων, τον κοινωνικό κατακερματισμό, τη διεύρυνση των ζωνών επιρροής, πολιτικές ενταγμένες στις απαιτήσεις της νέας παγκόσμιας τάξης κυριαρχίας.

Το διπολικό μοντέλο κυριαρχίας εξάντλησε τις δυνατότητες στρατοπεδοποίησης και ελέγχου των κοινωνιών.

Με τη νέα τάξη επιβάλλεται μια νέα μορφή κυριαρχίας, μέσα από την κατασκευή νέων περιφερειακών εντάσεων και εχθρών.

Παράλληλα προωθούνται νέα διεθνοποιημένα συστήματα κυριαρχίας (ευρωπαϊκή ενοποίηση, ΔΑΣΕ, ΔΕΕ, νέος κοινός ευρωπαϊκός στρατός, γαλλογερμανική στρατιωτική δύναμη, Δύναμη Ταχείας Επέμβασης κ.α.) με την ενοποίηση των εσωτερικών αγορών.

Διαδικασίες αναγκαίες για την ανάπτυξη του παγκόσμιου καπιταλισμού, αλλά και του ανταγωνισμού των (ενδο)ιμπεριαλιστικών καπιταλιστικών κέντρων, με καλύτερους όρους γι' αυτά.

* Έτσι, οι λαοί χειραγωγούμενοι καταλήγουν από τις ηγεσίες τους, χρησιμοποιούνται στα πεδία των εθνικιστικών συγκρούσεων, εξυπηρετώντας ξένα προς αυτούς συμφέροντα.

Οι μεν «νέες» ηγεσίες χρειάζονται να φορούν το ένδυμα του εθνικισμού, για τη νομιμοποίησή τους. Οι ίδιες που είχαν για δεκαετίες φορέσει την ιδεολογία του ολοκληρωτισμού. Ένα μέσο νομιμοποίησης τους ως εξουσίες κατά των λαών, υπηρετώντας ως υποκείμενα των συμφερόντων των παγκόσμιων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των καπιταλιστικών κέντρων.

Αυτές οι ίδιες που χρόνια τώρα ήταν συμβαλλόμενα μέρη της στρατοπεδοποίησης των λαών και των κοινωνιών.

Αυτές οι ίδιες είναι που υποκριτικά εμφανίζονται σήμερα υποστηρικτές των εθνοτικών αυτοδιαθέσεων, οι οποίες χωρίς την κοινωνική τους διάσταση καταλήγουν στα πεδία των μαχών.

* Στις μέρες μας αναπτύσσεται ολομέτωπη επίθεση των κυρίαρχων του κόσμου, μέσα από κάθε εκδήλωση και έκφραση του ανθρώπου και των κοινωνιών. Επιχειρείται η πλήρης παγκόσμια πολιτιστική ισοπέδωση.

Γι' αυτό ως σημαντική πρέπει να θεωρήσουμε την ιδιαίτερη παρουσία της πολιτισμικής φυσιογνωμίας των λαών και των κοινωνικών οντοτήτων, ιδιαίτερα αυτών που δρουν απελευθερωτικά.

Η ελεύθερη έκφραση, δημιουργία και συνεργασία τους συμβάλλουν στην αποκλιμάκωση των τεχνητών εθνικών εντάσεων και των εθνικιστικών περιχαράκωσεων.

Συμβάλλουν στην περισσότερη ενασχόληση με τα πραγματικά κοινωνικά ζητήματα της ισότητας, της δικαιοσύνης, της μη εκμετάλλευσης, της ίδιας της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην πλήρη λύτρωση του ανθρώπου και των κοινωνιών. Γι' αυτό αναγκαία είναι η συνοδεία της κάθε αυτοδιάθεσης με την κοινωνική της διάσταση - την κοινωνική αυτοδιάθεση δηλαδή.

* Οι γειτονικοί λαοί δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα και φυσικά έχουν κάθε δικαίωμα έκφρασης και επικοινωνίας με το δικό τους τρόπο.

Ως προς το Βόρειο γείτονά μας, αποτελεί όντως μωσαϊκό, αλλά χωρίς λόγο ύπαρξης δεν μας το εξηγούν οι διάφοροι (και από πολλές πλευρές) «κατασκευαστες σεναρίων». Δεν χρήζει απόδειξη ότι τα Βαλκάνια ανέκαθεν ήταν χωρίς ευρύτερων συνυπάρξεων και ανακατατάξεων.

Μάταια κάποιοι επιδιώκουν να προβάλουν συνέχεια και καθαρότητα καταγωγής.

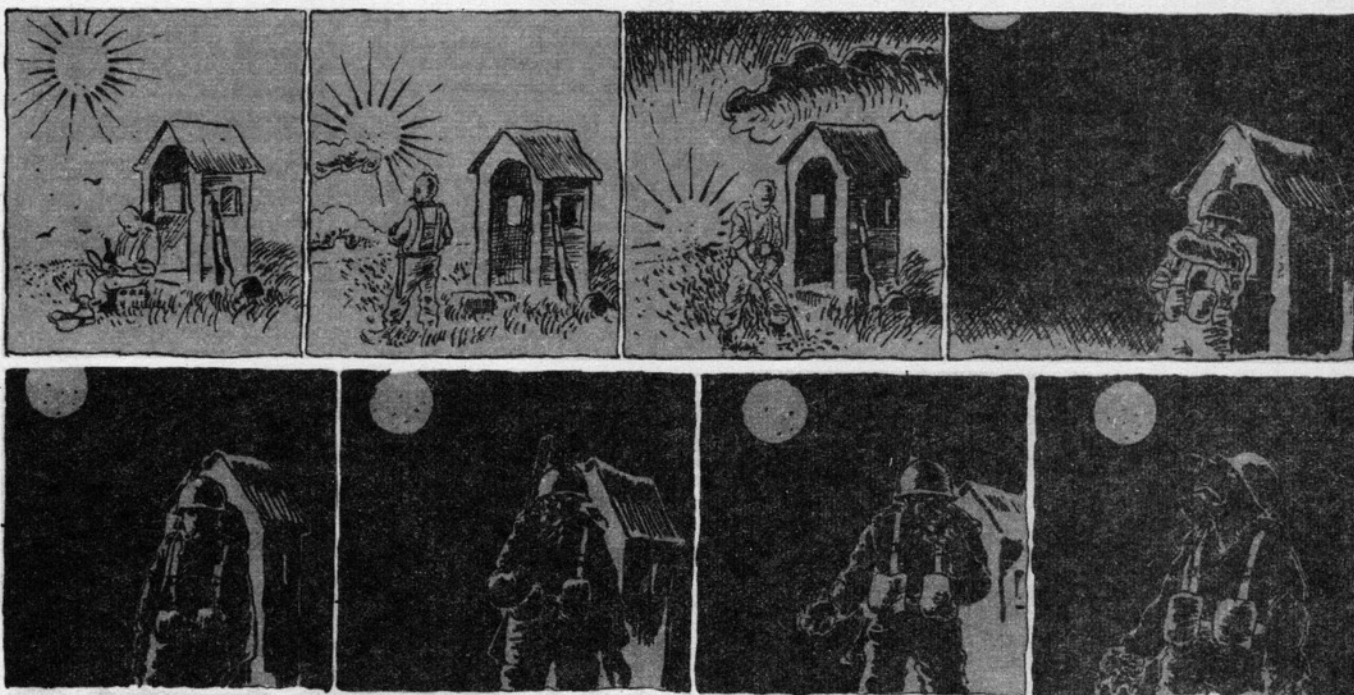
Κύριο χαρακτηριστικό άλλωστε της πόλης που ζούμε και δρούμε, της Θεσσαλονίκης, δια μέσου των τριών χιλιάδων χρόνων πορείας της ήταν ο ανάμικτος πληθυσμός της, η πολυεθνική και πολυπολιτισμική της σύνθεση.

Η συνύπαρξη εθνοτήτων, φυλών, θρησκειών και όποιων άλλων πληθυσμών την καθιστούν μια πραγματικά διεθνή και κοσμοπολίτικη πόλη, με λαμπρές στιγμές λαϊκών αντιστάσεων, κοινωνικών κινημάτων και εξεγέρσεων που φυσικά έχουν κάθε λόγο να κρύβουν οι κυρίαρχοι και οι συγγραφείς της επίσημης ιστορίας.

* Έτσι, είναι αυταπόδεικτο και φανερό ότι δεν πρόκειται να συμμετάσχουμε σε κανένα πόλεμο μεταξύ των λαών σε οποιαδήποτε διαδικασία στρατοπεδοποίησης των κοινωνιών, καταπίεσης και εκμετάλλευσης των ανθρώπων και των λαών.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΕΜΕΙΣ ΠΡΟΤΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΛΙΚΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΟΥΝΗΣ 1993

ΕΜΕΙΣ - ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ Η ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Ειρήνη είναι το διάστημα μεταξύ δύο πολέμων...

Η παραπάνω φράση - σε μια εποχή που σημαντικότερα πράγματα από τις λέξεις χάνουν την πραγματική τους σημασία - γίνεται ολοένα και περισσότερο κατανοητή απ' όλους, ακόμα και από ΕΚΕΙΝΟΥΣ που επικαλούνται συχνά την λέξη ΕΙΡΗΝΗ για να επιβεβαιώσουν τα «ανθρωπιστικά» τους πιστεύω.

Αυτοί δεν είναι άλλοι από εκείνους που δημιουργούν πολέμους και πάλι για «ανθρωπιστικούς» λόγους που τελικά διακρίνονται και σαν το άλλοθι της ύπαρξής τους. Λόγοι, όπως αυτοί της κάθε καθαρότητας, είτε φυλετικής, είτε θρησκευτικής ή εθνικής, όπως των «αγνών» εθνικιστικών ιδανικών, της επέκτασης των συνόρων, των «χαμένων πατρίδων».

Αυτοί δεν είναι άλλοι από εκείνους που μετέτρεψαν την πρώην ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ σ' ένα απέραντο πεδίο μάχης, όπου κάθε στιγμή - εδώ και αρκετό καιρό - αλληλοσκοτώνονται άνθρωποι που μέχρι πριν από λίγο ζούσαν μαζί ή χώρια, ήταν φίλοι ή συγγενείς, είχαν κοινά ίσως όνειρα για ένα κόσμο που έφτιαχναν στις παιδικές τους ζωγραφιές, βίωναν τις ίδιες καταστάσεις στο σπίτι, στη δουλειά, είχαν τόσα κοινά και άλλα τόσα στα οποία διαφωνούσαν, αλλά ποτέ τίποτε δεν έδειχνε ότι θα έφταναν κάποτε να σφάζονται μεταξύ τους.

Αλλά την απάντηση σε κάθε απορία που γεννά ο πόλεμος την δίνουν και πάλι αυτοί που ετοιμάζονται να κάνουν τα Βαλκάνια ένα τεράστιο νεκροταφείο για να δώσουν τροφή στα κτήνη των πολεμικών βιομηχανιών, να δώσουν τροφή τα πτώματα των ανθρώπων άλλης μιας ολόκληρης γενιάς που, απ' ότι φαίνεται, συνειδητά ή όχι, αγνοεί την αλήθεια και την ψευτιά που κρύβουν μέσα τους οι πολέμοι.

Εάν αναρωτιέται κάποιος ποιοι είναι τέλος πάντων αυτοί που φτιάχνουν τους πολέμους, δεν έχει παρά να ψάξει στο σχολείο του ανάμεσα στους δασκάλους του, να ψάξει στην εκκλησία τους παπάδες, στην δουλειά τους συνδικαλιστές και τ' αφεντικά, στην ζωή του ότι του ασκεί εξουσία και ότι έχει πρόσβαση και ελέγχει τις γνώσεις του, στον εαυτό του την παθητικότητα που πάνω της στηρίζουν τα ανθρωπόμορφα αυτά κτήνη τα σχέδια για να καταστρέψουν την ζωή που ποτέ δεν πρόλαβε να ζήσει όπως πραγματικά ονειρευόταν.

Οι πολεμικές βιομηχανίες αυτό τον καιρό εργάζονται πυρετωδώς και παράγουν τα μέσα για να καταστρέψει κανείς το μέλλον του.

Η γενικευμένη πλύση εγκεφάλου αυτόν τον καιρό επιχειρεί, με αξιοθαύμαστα μέχρι στιγμής αποτελέσματα, να δημιουργήσει το κατάλληλο κλίμα, διαμορφώνοντας ανθρώπους-μηχανές με την παθητικότητα στο maximum, χωρίς καμιά ισχυρή αντίδραση σε κάθε τομέα της προσωπικής και κοινωνικής ζωής του κάθε ατόμου.

Για όλα τα παραπάνω, λοιπόν, και άλλα τόσα, τώρα παρά ποτέ άλλοτε είναι στάση ζωής και αξιοπρέπειας η ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ.

Τώρα, λοιπόν, που με τον επικείμενο πόλεμο στα βαλκάνια, η σκέψη όλων βασανίζεται γι' αυτά που χάνονται και αυτά που θα χαθούν, θυμίζοντας τραγικά αυτά που ήδη έχουν χαθεί στους κάθε λογής εθνικούς πολέμους.

Τώρα, ήρθε η ώρα να πάρουμε όλοι ενεργή θέση απέναντι σ' αυτά που συμβαίνουν γύρω μας και να συνειδητοποιήσουμε ότι τίποτα και κανένας δεν είναι δυνατόν να μας στερεί αυτά που μας ανήκουν.

Κανείς και τίποτα δεν μπορεί να κλέβει τα όνειρά μας για να δημιουργεί εφιάλτες. Κανείς

και τίποτα δεν μπορεί να μας πείσει ότι ο στρατός είναι οτιδήποτε άλλο, πέρα από στρατός καταστολής των επιθυμιών μας για ΖΩΗ. Κανείς και τίποτα δεν μπορεί να μας πείσει για άλλη κοινωνία πέρα από εκείνη που οραματιζόμασταν στα παιδικά μας όνειρα και επιμένουμε να το κάνουμε και τώρα, γιατί τα όνειρά μας ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΝ για να γίνουν πραγματικότητα.

Άλλη κοινωνία εκτός απ' αυτή που όλοι οι άνθρωποι θα είναι ίσοι μεταξύ τους, όπου δεν θα υπάρχουν στρατοί, πόλεμοι, σύνορα, πατρίδες, θρησκείες, παρά μόνο οργασμός ζωής, έρωτα, δημιουργίας μέσα στους χώρους της αυτοοργάνωσης, της αυτοδιεύθυνσης, με τις πραγματικές αξίες της ελευθερίας, της αδελφότητας, της αλληλεγγύης. Τώρα είναι η στιγμή για την ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ!

Γι' αυτό:

★ Αρνούμαστε να μάθουμε να σκοτώνουμε και να σκοτωνόμαστε, γιατί έχουμε μάθει πιο πριν να αγαπάμε και να ερωτευόμαστε τη ΖΩΗ.

★ Αρνούμαστε να γίνουμε τα επόμενα θύματα και οι επόμενοι θύτες, γιατί γνωρίζουμε ότι και οι δύο ρόλοι είναι αυτοί που σ' έναν πόλεμο δεν κερδίζουν ποτέ, αντίθετα είναι οι μοναδικοί χαμένοι γιατί κερδίζει πάντα η ΕΞΟΥΣΙΑ.

★ Αρνούμαστε τα μεγάλα ψέμματα-λόγους των στρατοκρατών-εξουσιαστών, γιατί ξέρουμε ότι η τεράστια διαφορά μας σε σχέση μ' αυτούς είναι ότι εμείς εκ γεννητής έχουμε την τάση της απόλυτης ελευθερίας μέσα μας, ενώ αυτοί την είχαν, την δολοφόνησαν και επιχειρούν να πιάξουν το ίδιο και σε μας.

★ Αρνούμαστε να γίνουμε τα γρανάζια των ανθρωποφάγων πολεμικών μηχανών, γιατί ξέρουμε ότι Η ΔΥΝΑΜΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

★ Αρνούμαστε να συμμετέχουμε σε άλλο πόλεμο πέρα από τον κοινωνικό, που πρέπει να διεξάγεται παντού, σ' όλα τα μέτωπα που ανοίγει η εξουσία καθημερινά.

★ Αρνούμαστε να πολεμήσουμε για πατρίδες, γιατί γνωρίζουμε ότι ΠΑΤΡΙΔΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΓΗ.

ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ
ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΡΝΗΘΟΥΝ ΝΑ
ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ

Γι' αυτό

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΡΗΜΑΣΑΝ ΤΟ
ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΑΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω τέσσερις καινούργιες δηλώσεις άρνησης στράτευσης. Ανάμεσα στις τέσσερις καινούργιες δηλώσεις βρίσκεται και η δήλωση του Βαγγέλη Μιχαλίδη. Η δημοσίευση της δήλωσής του σ' αυτό το περιοδικό με κανένα τρόπο δεν συνεπάγεται την συμφωνία της συντακτικής ομάδας μαζί του, ούτε την υιοθέτηση των απόψεών του. Αξίζει πάντως να διαβαστεί κριτικά - όπως εξάλλου όλες οι υπόλοιπες - καθώς είναι κάτι το καινούργιο στον χώρο της ολικής άρνησης.

I. ΔΗΛΩΣΗ ΛΕΩΝΙΔΑ ΝΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Με το σημείωμα κατάταξης της 8/2/93, Α/Α:37, Α/Ε: 91/4 το οποίο σας επιστρέφω, καλούμαι να καταταγώ υποχρεωτικά στο ΚΕ - ΠΑΛ, την 11-3-93. Δηλώνω ότι:

Επειδή θεωρώ ότι ο στρατός είναι ο κυριότερος ένοπλος μηχανισμός των αφεντικών και του κράτους, με σκοπό να διαφυλάξει τα συμφέροντά τους απέναντι στον λαό κάθε χώρας, ως απεργοσπαστικός μηχανισμός και ρυθμίζοντας ή προστατεύοντας το πολιτειακό καθεστώς τους από κάθε αμφισβήτηση.

Επειδή "ως μεγάλο σχολείο" φροντίζει να υποδουλώνει την ανθρώπινη ψυχή, να εξευτελίζει και να ταπεινώνει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, δημιουργώντας πιστούς και ταπεινωμένους υπηρέτες της κοινωνίας της εκμετάλλευσης και της μισθωτής σκλαβιάς.

Επειδή καλλιεργεί το ψεύτικο πνεύμα της υπεράσπισης της πατρίδας, του Κράτους - Έθνους και των συνόρων ενάντια στον υποτιθέμενο εχθρό υποχρεώνοντας τους λαούς να αλληλοσφαχθούν όταν αυτό κριθεί σκόπιμο και παράλληλα φροντίζει για την επέκταση της κυριαρχίας της άρχουσας τάξης.

Επειδή το διεθνές κεφάλαιο και οι πολυεθνικές έχουν ήδη καταργήσει για τους εαυτούς τους τα οποιαδήποτε σύνορα. Επειδή η στρατιωτική μηχανή αποτελεί μια τεράστια επιχείρηση όπου ο μόχθος του λαού μετατρέπεται σε όπλα αφήνοντας ογκώδη κέρδη στους ανάλογους εμπόρους.

Επειδή ο σκοπός του στρατού δεν είναι η διατήρηση της ειρήνης αλλά η δημιουργία του πολέμου.

Επειδή η ιεραρχική δομή του στρατού κι οι εξουσιαστικές σχέσεις που δημιουργεί έρχονται σε αντίθεση με τις πολιτικές - κοινωνικές πεποιθήσεις και την συνείδησή μου.

Επειδή πιστεύω ότι οι λαοί όλου του κόσμου είναι αδέλφια και μπορούν να ζήσουν ειρηνικά βοηθώντας ο ένας τον άλλο, χωρίς να έχουν την ανάγκη του Κράτους.

Επειδή δεν έχω καμία υποχρέωση να εκπληρώσω στην άρχουσα τάξη, το κράτος και τους στρατοκράτες αλλά αντίθετα έχω υποχρέωση να πολεμήσω με όλες μου τις δυνάμεις για τη δημιουργία της διεθνούς κοινωνίας των λαών.

Επειδή τα κορμιά μας δεν είναι κρέας για τις οβίδες σας.

Αρνούμαι να καταταγώ και να υπηρετήσω στρατιωτική θητεία σε οποιοδήποτε Κρατικό - Εθνικό στρατό. Αρνούμαι και οποιαδήποτε μορφή εναλλακτικής θητείας η οποία δεν θα είναι παρά υπηρεσία στον δολοφονικό αυτό μηχανισμό.

Αθήνα, 8-3-93
Λεωνίδας Νάνος

II. ΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον στρατό του ελληνικού κράτους ή τον στρατό οποιουδήποτε κράτους γιατί:

Είμαι αναρχικός και συνεπώς άμεσα συγκρουόμενος με οποιοδήποτε εξουσιαστικό-κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους που μόνο σκοπό του έχει να διατηρήσει τις «κυρίαρχες» ιδεολογίες της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Πιστεύω στην αυτοοργάνωση-αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας βασισμένη στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, όραμα το οποίο συγκρούεται άμεσα με τους όποιους εξουσιαστικούς μηχανισμούς και συνεπώς με τον στρατό.

Πιστεύω πως εχθροί μου δεν είναι οι φαντάροι-προλετάριοι οποιασδήποτε χώρας, αλλά το κεφάλαιο, οι αρχηγοί, οι στρατοκράτες ντόπιοι και ξένοι φονιάδες των λαών.

Αρνούμαι να σκοτώσω ή να σκοτωθώ υπερασπιζόμενος «εθνικές» ιδέες και «εθνικά» εδάφη. Ο μόνος πόλεμος που παίρνω μέρος είναι ο καθημερινός κοινωνικός πόλεμος.

Αρνούμαι ολικά το στρατό, άρα αρνούμαι οποιοδήποτε υποκατάστατό του, όπως η εναλλακτική θητεία. Γιατί το πρόβλημά μου δεν είναι το όπλο, αλλά σε ποιον θα το στρέψω ενάντια.

Τέλος αρνούμαι το στρατό γιατί το μόνο που έχει να μου διδάξει είναι ο ρατσισμός, ο σεξισμός, ο εθνικισμός, το γλύψιμο και η υποταγή.

Θεσσαλονίκη, 15/5/1993

III. ΔΗΛΩΣΗ ΤΑΚΗ ΑΝΤΩΝΑΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΣΤΡΑΤΟΥ

Με το σημείωμα κατάταξης της 26-4-93 καλούμαι να καταταγώ υποχρεωτικά στις τάξεις του Στρατού με την 38/93 ΓΕΣ/ΔΣΛ/ΕΔΥΕΘΑ στις 25-5-93 στο ΚΕΤΘ - ΑΥΛΩΝΑ ΑΤΤΙΚΗΣ. Δηλώνω ότι:

Επειδή θεωρώ ότι ο Στρατός είναι ο κυριότερος ένοπλος μηχανισμός των αφεντικών και του κράτους και λειτουργεί ως απεργοσπαστικός μηχανισμός. Επειδή «ως μεγάλο σχολείο» φροντίζει να υποδουλώνει την ανθρώπινη ψυχή, να εξευτελίζει και να ταπεινώνει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, δημιουργώντας πιστούς και ταπεινωμένους υπηρέτες της κοινωνίας της εκμετάλλευσης και της μισθωτής σκλαβιάς. Επειδή τον θεωρώ ως τον κυριότερο ένοπλο μηχανισμό που φροντίζει και στηρίζει την κυριαρχία και επέκταση της άρχουσας τάξης. Επειδή η στρατιωτική μηχανή αποτελεί μια τεράστια επιχείρηση όπου ο μόχθος του λαού μετατρέπεται σε όπλα, αφήνοντας ογκώδη κέρδη στους ανάλογους εμπόρους.

Επειδή θεωρώ ότι με την ύπαρξη του Στρατού συνυπάρχει ο πόλεμος.

Επειδή πιστεύω ότι οι λαοί όλου του κόσμου είναι αδέρφια και μπορούν να ζήσουν ειρηνικά βοηθώντας ο ένας τον άλλο χωρίς να έχουν την ανάγκη του κράτους.

Επειδή η ιεραρχική δομή του Στρατού και οι εξουσιαστικές σχέσεις που δημιουργεί έρχονται σε αντίθεση με τις πολιτικές - κοινωνικές πεποιθήσεις και τη συνείδησή μου.

Επειδή δεν έχω δημιουργήσει σύνορα και όρια μέσα μου. Επειδή πιστεύω στη δημιουργία μιας αεθνούς κοινωνίας των λαών. Επειδή ο μόνος εχθρός μου είναι το κάθε κράτος και οι μηχανισμοί του. Επειδή δεν έχω καμία υποχρέωση να εκπληρώσω στην άρχουσα τάξη, το κράτος και τους στρατοκράτες (θεσμοί και αρχές που πολεμώ και θα πολεμώ με σκοπό την απόλυτη και τελειωτική καταστροφή τους). Επειδή δεν πρόκειται να προδώσω τις ιδέες, αξίες και τα ιδανικά του εαυτού μου και κανενός αδελφού μου (παράλληλα αγωνιζόμενος για τα «ανθρώπινα δικαιώματα» που δεν σας ζητώ, αλλά είμαι έτοιμος να τα γραπώσω).

Αρνούμαι να καταταγώ και να υπηρετήσω στρατιωτική θητεία σε οποιοδήποτε Κρατικό - Εθνικό στρατό. Αρνούμαι και οποιαδήποτε μορφή εναλλακτικής θητείας η οποία δεν θα είναι παρά υπηρεσία στο δολοφονικό αυτό μηχανισμό.

ΤΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ
ΑΘΗΝΑ, 11-5-93

Υ.Γ. Η δήλωση αυτή θα σταλεί ταυτόχρονα και στις εφημερίδες.

IV. ΔΗΛΩΣΗ ΒΑΓΓΕΛΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

«ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΗ ΓΝΩΣΗ»

ή

«ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ»

ή

«Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» δηλαδή: «ΣΚΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ»

ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Είμασταν παιδιά και παίζαμε

«θα βρεθεί μια γέφυρα» λέγαμε

«θά 'ρθει κάποιος και θ' αλλάξει τον κόσμο...»

...Τώρα νεκρά πουλιά μαζεύουμε από τους ασφάλτινους δρόμους

- ήθελε λέει να στηρίξει τον κόσμο πάνω στους γκρίζους του ώμους -

σε χειρουργούς μάς στέλνουν και λοβοτόμους

Ιστορία να γράφεται σε δερματόδετους τόμους

Τώρα σκορπίζουμε θύμψες λευκές μες τους λευκούς διαδρόμους

Ο ήχος της επιθυμίας λευκός, το σεντόνι μολυβί στους ασήκωτους μας ώμους

Συντρίμια μάς συνθέτουν κακότεχνα σε μορφή

Ανακυκλώνουμε, θαρρώ, παλιούς ανεξίτηλους φόβους

αγγίζουμε κουμπιά κι ανεβαίνουμε γρήγορα ψηλά στους ορόφους

άραγε ποιος θα μπορέσει να φανταστεί

πως νά 'τανε κάποτε αυτό το απελπισμένο κορμί...

Δεν είμαι σαν και σας εγώ γεννήθηκα από γυναίκα και σπέρμα και όχι από τον κρίνο του αρχάγγελου... Δεν είμαι σαν και σας εγώ μαμή με έβγαλε στο φως και όχι άντρας μαιευτήρας. Γεννήθηκα στο σπίτι μου και όχι στο αποστειρωμένο φως ενός μαιευτηρίου. Δεν φορούσα ΕΚΑΜ κι ήμουνα ντυμένος μονάχα με το δέρμα μου κι η πρώτη μου θέση στον κόσμο δεν ήταν της θερμοκοιτίδας ο κλωβός.

Όμως δεν έχω άλλο να περιφανευτώ το σώμα μου το φυλάκισαν σ' ένα λαβύρινθο ηθικών κανόνων και τυπικών συμπεριφορών και το μυαλό μου σ' ένα κελί «δικαιωμάτων» και υποχρεώσεων.

Το «μίασμα» της γονιμότητας αποδεικνύεται όμως «σωτήριο για την δημογραφική αύξηση του έθνους»· «ότι δεν έχει χρησιμότητα για σένα, έχει χρησιμότητα στην πατρίδα» λοιπόν, κι ο πατέρας περίφανος σε μια περίοδο εθνικού - άρα και οικοδομικού - οργανισμού, μετά απ' το υπερθέαμα του DRIVE-IN παρά-δείου του παγκόσμιου κυπέλλου ποδοσφαίρου, είτε κατά την διάρκεια ενός ολιγόλεπτου μπλακ-άουτ, μπορεί και μετά την επιβεβαίωση των αποτελεσμάτων της εκλογικής αναμέτρησης, στην οποία πλειοψήφισε το Κόμμα, αποφασίζει να χτίσει έναν νομοταγή πολίτη: μια προσφορά στην «Μπέρα Πατρίδα» (βλέπε αφίσσα του Τζίμη Πανούση), για την αρωγή που παρείχε στο συγγενές κληρονομικό δυναμικό των Ποτιών «του Ελληνικού Έθνους».

Όμως σας εξηγήθηκα: δεν είμαι σαν και σας εγώ και ούτε πρόκειται, γιατί οι λέξεις «Έθνος», «Στρατός», «Σωτηρία», «Εχθρός», «Θρησκεία», «Σημαία» μου φέρνουν αναγούλα στο άκουσμα - μα - και στην έννοιά τους.

Ζω καθημερινά τον εκφασισμό της κοινωνίας με το βόλεμα, την επιδίωξη της ανωνυμίας, την επιδίωξη της ενσωμάτωσης στον όχλο με τα κυρίαρχα κοινωνικά πρότυπα, την περιχαράκωση, τον εγωκεντρισμό, τον εκμηδενισμό των άλλων και την περιφρονητική συμπεριφορά απέναντί τους, την εξομοίωση των μορφών και των αντιλήψεων, την ισοπέδωση των συναισθημάτων, τη λατρεία του «μέσου όρου» με τη σύμφυτη προκρούστεια και ρατσιστική λογική και μεθόδευση, την ενσωμάτωση της διαφοράς με σκοπό την εξάλειψή της - άλλες φορές την σκόπιμη απόκρυψη και εξαφάνισή της (μυστικοποίηση, περιορισμός, φυλάκιση, ποινικοποίηση, καταστολή), τον συγκεντρωτισμό, την απομάκρυνση από έναν, οσοδήποτε ακόμα, φυσικό τρόπο ζωής και σκέψης και την αναγκαστική προσαρμογή σε μια μηχανιστική και αποξενωτική θεώρηση και προσέγγιση του κόσμου, την υποβολή μιας συγκεκριμένης κοσμοθεώρησης και την επιβολή μιας συγκεκριμένης «ελευθερίας» μέσα σε νομικά πλαίσια, τον προκαθορισμό της ζωής απ' όποιο επίπεδο καθημερινής ή διαχρονικής εξουσίας κι αν προέρχεται, τον αντιπαραδοτισμό και την καταστολή ή την διαστρέβλωση της επιθυμίας.

Σιγή νεκροταφείου επικρατεί στις οικοδομημένες, καλλιεργημένες, συρματοπλεγμένες, στρατιωτικοποιημένες, φρουρούμενες εκτάσεις της κρατικής Γης. Έχω σιχαθεί αυτήν την χώρα πού 'ναι μια κόλαση, ο παράδεισος των υπηρετών, των μπάτσων, των ελεγκτών των λεωφορείων, των (δημόσιων) υπαλλήλων και των σερβιτόρων, το κράτος εν κράτει των παπάδων και των ιεροδούλων κι όλων των άλλων μικρούληδων ανθρωπάκων που γίνονται γρανάζια και τροφή αυτής της απάνθρωπης,

αφύσικης ανθρωπομηχανής του πολιτισμού σας. Καμιά πνοή στις πόλεις σας, καμιά πνοή απ' την καταδιωγμένη φύση, κα-
νένα ήχος από την κατεστραμμένη ζωή.

Από την παιδική ηλικία μάς μαθαίνουν πως η ανθρώπινη κοινωνία δημιουργεί νόμους για να ρυθμίζει τις σχέσεις των
ανθρώπων μεταξύ τους· μα, τελικά, «ποια» είναι αυτή η κοινωνία; Συνολικά δεν δομείται από τον καθένα από μας σαν άτο-
μο;

Ποιοι είναι εκείνοι που έχουν την «αρετή», την «δύναμη», την «γνώση», να ρυθμίζουν εκ των προτέρων τις ζωές μας και
να πράττουν κατά την βούλησή τους; Ποιοι έχουν, τέλος πάντων, την αφανή εξουσία στη ζωή μας και στην Ύπαρξή μας;
Ποιανού Συμπατικού Νόμου εμφανίζονται να είναι εκφραστές και γήινοι αντιπρόσωποι; Ποινού Δόγματος πειθήνιοι είναι
υπήκοοι; Ποιος τους έδωσε το δικαίωμα να προκαθορίζουν τις ζωές μας;

Φυσικά-παράλογοι άνθρωποι νόμοι (αντίθετοι στις κατευθύνσεις της Φύσης), διότι καταρχήν απορρίπτουν την διαφο-
ρά...

Το πρότυπο άσκησης και αποδοχής της εξουσίας, τους το έχουν ριζώσει βαθιά μες στο μυαλό, κι εδώ είναι που μπορεί
να αναρωτηθεί ο οποιοσδήποτε που είναι στο ελάχιστο διαυγής στο μυαλό: «γιατί δεν επαναστατούν οι άνθρωποι;»

«Αυστηρά μελετώ κάθε νόμο, όταν έχει κάποιο νόημα, αλλά τον πολεμώ όταν είναι άχρηστος ή ανόητος»

(Βίλχεμ Ράιχ: «'Ακου Ανθρωπάκο»)

Τα δικαιώματα είναι Σωστά και δεν είναι επιτρεπτό να δίδονται.

Η επιδιωκόμενη νομική κάλυψη του - φυσικού - δικαιώματος στην άρνηση στράτευσης, δεν προδιαθέτει και δεν προνο-
εί για την αυτενέργεια, την αυτοδιαχείριση, την αυτοοργάνωση, την ατομική επιλογή, την ελευθερία πράξης· αντιθέτως, πε-
ριορίζεται και επαναλαμβάνεται σε διακηρύξεις επιδιωκόμενης ελευθερίας λόγου και πίστης (Οικουμενική Διακήρυξη των Δι-
καιωμάτων του Ανθρώπου, 10-12-1948, προοίμιο), οι οποίες είναι ουσιαστικά ανούσιες απ' τη στιγμή που ο καθένας οφεί-
λει στον εαυτό του και μόνο την διεύθυνση της ζωής του, πόσο μάλλον όταν οι Διακηρύξεις μένουν μόνο σαν ευκολογία
στα συρτάρια του Νόμου, ενώ επιδεικτικά και προκλητικά καταπατούνται οι πιο θεμελιώδεις ελευθερίες του ατόμου...

Περιοριοποίηση του διαφορετικού, είναι η μέθοδος της ταρρίχευσης του πτώματος του κόσμου αυτού, απόρριψη και
αποκλεισμός της συζήτησης. Μια επίφαση συναίνεσης καλύπτει τους αιώνες της απόρριψης, της ισοπέδωσης, της εξομοίω-
σης, της Δέσμωσης.

Ήρθε ο καιρός να γίνουμε σκαπανείς για την Αλήθεια

πέρ' από κάθε Δέσμωση, πέρ' από κάθε Συνήθεια

Για κακή μου τύχη, συμβαίνει να γνωρίζω κατά τα τελευταία 5 χρόνια, κάποια βήματα και κάποιες προοπτικές στην διαδι-
κασία θέσπισης κρατικού νόμου για Εναλλακτική Κοινωνική Θητεία - κι αυτό γιατί είναι ευτυχισμένοι αυτοί που αγνοούν...
Δεν πρόκειται ποτέ να δεχτώ να υπηρετήσω μια τέτοια θητεία, που θα υπάγεται στο Υπουργείο Πολέμου, Εθνικής Αμύνης ή
όπως αλλιώς κατά καιρούς ονομάζεται. Η υπηρεσία μου (σαν προσφορά) προς την κοινωνία δύναται να είναι μόνο εθελो-
ντική (δηλαδή προαιρετική), όπως το ίδιο πιστεύω πως θα πρέπει να ισχύει για όλους τους ανθρώπους που επιθυμούν να
υπηρετήσουν την κοινωνία αυτή.

Είναι πολλοί εκείνοι που θέλουν να προσφέρουν εργασία για κοινωφελείς σκοπούς σε μη-προνομιούχες κοινωνικές
ομάδες ή εργασία για την προστασία του περιβάλλοντος. Πολλοί απ' την δεύτερη κατηγορία (στην οποία ανήκω κι εγώ) δεν
αισθάνονται καμιά σύνδεση μεταξύ του φυσικού περιβάλλοντος μιας χώρας (το οποίο επιθυμούν να προστατεύσουν από την
ηλιθιότητα των ανθρώπων) και της ανθρώπινης κοινωνίας της χώρας αυτής, οπότε και δεν αισθάνονται καμιά υποχρέωση να
υπηρετήσουν την κοινωνία αυτή.

Σε καμιά περίπτωση δεν θα μπω στο δίλημμα της επιλογής ανάμεσα σε στρατιωτική ή εναλλακτική κοινωνική θητεία, για-
τί δεν αισθάνομαι πως επιθυμώ να προσφέρω τίποτα σε μια κοινωνία-δολοφόνο.

Είμαι υποχρεωμένος στον εαυτό μου να πράξω κατά συνείδηση και να μην φορέσω τις παρωπίδες της τυφλής υποταγής
στην υποσχόμενη εύνοια των εκμεταλλευτών μου, όπως ποτέ δεν δέχτηκα πως το σημερινό κράτος υπάρχει για να προάγει
τον άνθρωπο, όπως ποτέ δεν δέχτηκα πως η ύπαρξή μας έχει συγκεκριμένο σκοπό, όπως οι κατά καιρούς (και) διάφορες
εξουσίες προσπαθούν να μας πείσουν. Είμαστε εμείς που διαλέγουμε τους σκοπούς της ζωής μας και μόνο εμείς είμαστε
αυτοί που μπορούμε να επιλέγουμε τον τρόπο της ζωής μας.

Η ζωή, στις άπειρες όσες εκφάνσεις της, δεν είναι προκαθορισμένη. Η πρωτοβουλία δίνει μορφή σε άγνωστους κό-
σμους· η αβουλία μάς υποτάσσει στην θέληση των άλλων, στις διαταγές ενός ακατανόητου - «αυτονόητου» συστήματος που
ναρκισσεύεται την ανδία του και συντηρείται από τις ανικανοποίητες φυσικές ηδονές μας.

Είμαι συνειδητά στρατευμένος στην αλλαγή αυτής της κοινωνίας και όχι στην διατήρησή της, γι' αυτό και δεν πρόκειται
με κανέναν τρόπο να συντελέσω ή απλώς να συγκατανεύσω και να ενδώσω στην ισοπέδωση της ατομικότητάς μου, στην
συντριβή ή στην εξάρθρωση της συνείδησής μου.

Προσπαθώ, ενώνοντας και μοιραζόμενος την θέληση, την δύναμη και την ενεργητικότητά μου, στον βαθμό που μπορώ,
με αυτές άλλων ανθρώπων, να πετύχω τον μεγαλύτερο βαθμό συνειδητότητας και ανεπηρέαστης επιλογής και δράσης. Αυτό
σημαίνει πως δεν θα επιτρέψω σε κανέναν καταπιεστή και σε κανέναν μηχανισμό αφαίρεσης ή λήθης της ελευθερίας να μου
στερήσει αυτήν, έστω, την πλάσματική και μερική μου ελευθερία.

Πιστεύω στην κατάργηση των στρατών και στην εξαφάνιση των συνόρων. Πιστεύω στην διαφορετικότητα και δεν θα δεχθώ σε καμία περίπτωση να αφαιρέσω την ελευθερία του άλλου, γνωστού ή αγνώστου (στον βαθμό που δεν υποσκάπτει την δική μου), να επιλέγει ανάλογα με τις επιθυμίες του, όταν αυτές δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα κάποιας εξουσίας στην οποία δηλώνει υποτελής, πράττοντας κατά διαταγή, σαν υποχείριο.

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω στον ελληνικό μα και σ'οποιοδήποτε άλλου κράτους στρατό, γιατί αρνούμαι να υπακούω σε ότι μου λένε να κάνω, χωρίς την ελάχιστη σκέψη, αρνιέμαι άλλοι ν'αποφασίζουν πριν από μένα για μένα, καθώς επίσης **ΑΡΝΟΥΜΑΙ** να δεχτώ και τις συνέπειες ενός νόμου, στην θέσπιση του οποίου δεν συνέβαλα με τη γνώμη μου - γιατί στην κοινωνία που ζούμε υποτίθεται ότι υπάρχει δημοκρατία και κοινή συναίνεση, ζούμε απ' την αρχή μέσα σε προκαθορισμένα πλαίσια δέσμευσης και ανελευθερίας, παρότι γεννιόμαστε έχοντας κάθε δυνατότητα να συμβιώσουμε χωρίς κανένα πρόβλημα, ν' αναπτύξουμε τις σωματικές, ψυχικές και πνευματικές μας ικανότητες, συναισθηματικές και λογικές, σε συνεργασία με τους άλλους ανθρώπους.

- Ζητώ την εφαρμογή Νόμου που θα κατοχυρώνει το φυσικό δικαίωμα στην άρνηση στράτευσης (φυσικό δικαίωμα της άρνησης στον εξαναγκασμό και στην βία).

Δεν αυταπατώμαι τόσο ώστε να θεωρήσω πως η άρνηση στράτευσής μου αποτελεί σοβαρό πλήγμα στον αυταρχισμό και στον δεσποτισμό των κέρβερων Στρατοκρατών και των συμβαλλόμενων βιομηχάνων.

Θα αποτελούσε πλήγμα, μόνο εφόσον υπήρχε ένας ικανός αριθμός πολιτών που θα διεκδικούσαν τα δικαιώματά τους και θα φρόντιζαν για την προστασία τους, την νομιμοποίηση και την εφαρμογή τους.

Είμαι ελεύθερος πολίτης και δεν δέχομαι να αντιμετωπίζομαι σαν στρατευμένος (όπως άλλοι πολίτες καθ' όλην την διάρκεια της ζωής τους).

Η στρατιωτική «δικαιοσύνη» έχει τόση σχέση με την Δικαιοσύνη, όση η «στρατιωτική μουσική» με την Μουσική (πολιτικό ρητό).

Όχι στην «δικαιοσύνη» που είναι τυφλή και κρατάει οπλοπολυβόλο.

Δεν πιστεύω πως η νομική κατοχύρωση του δικαιώματος στην άρνηση στράτευσης μπορεί να επιφέρει πλήγμα στην ύπαρξη και στην λειτουργία του στρατού γιατί υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες, οι οποίοι ευχαρίστως ή υπό πίεση θα στρατεύονται μετά την εφαρμογή τέτοιου νόμου, άρα δεν θα ετίθετο θέμα σχετικά με την λειτουργία του στρατού. Ακόμα και αν όμως ένα μεγάλο μέρος των σημερινών «υπόχρεων σε στράτευση» αρνείτο να στρατευθεί, μετά την εφαρμογή τέτοιου νόμου, αυτό θα σήμαινε πως υπάρχει ένα σημαντικό ποσοστό πολιτών που αρνούνται την ύπαρξη και λειτουργία του στρατιωτικού συμπλέγματος και πιθανόν αναζητούν κάποια άλλη λύση στο θέμα της άμυνας των κοινωνικών συνόλων.

Μια λύση στο πρόβλημα αυτό, θα μπορούσε να είναι η Μη-Βίανη Άμυνα, η οποία περιλαμβάνει την άρνηση και την αντίσταση στην Δομική Βία. Η λύση στο πρόβλημα της Βίας και των Καταστροφικών Βλέψεων δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να είναι μια μονιμότερη Βία και Καταστροφή, γιατί δεν υπάρχει Ισορροπία στην Ισοπέδωση και στην Καταστροφή.

Η στρατιωτική δύναμη έχει μια μυστική υπόσταση: παρότι ξεχειλίζει από κομπλεξικό (συμπλεγματοτικό) θανατηφόρο ενθουσιασμό, επισήμως πρέπει να κρατά το δηλητηριώδες της οπλοστάσιο κρυφό, δηλαδή λειτουργεί στην σκέψη όπως το αρσενικό γεννητικό όργανο, που ξέρουμε όλοι πως χρησιμοποιείται στο απειλητικό - δυνητικό: «θα σε γαμήσω» - το οποίο, επισήμως, θεωρείται πρόστυχο και αναιδές - κι όμως καλούμαστε να παραγνωρίσουμε αυτήν την διάσταση μ' ένα «στιγμαίο ολίσθημα» της Συνείδησης, με μια ύπνωση του Λόγου, που μας κάνει να ξεχνάμε το ρόλο του στρατού στην εσωτερική πολιτική ζωή του κάθε τόπου...

Το Στρατιωτικό Σύμπλεγμα - κοινώς στρατός - αποτελεί για μένα έναν έχθρο, με τον οποίο δεν γίνεται να συνθηκολογήσω, ο οποίος αυτοκαθορίζεται με την μέθοδο της ανακήρυξης ως εχθρών, όσων δεν συστρατεύονται με τις μεθοδεύσεις και τις επιδιώξεις του. Το ότι αποτελεί εχθρό μου, συνάγεται από τις διακηρύξεις και τις μεθοδεύσεις του σαν Σύμπλεγμα να καταδιώκει κάθε ΦΥΣΙΚΟ μη-αφαιρέσιμο ΔΙΚΑΙΩΜΑ. Δεν είμαι εγώ που τον ονόμασα «εχθρό». Εκείνος είναι που αντιλαμβάνεται και αναθεματίζει το διαφορετικό σαν εχθρικό και διωκτέο και με έχει εκ των προτέρων ανακηρύξει εχθρό.

Τα Δικαιώματα είναι Σωστά και δεν είναι επιτρεπτό να διώκονται.

- Επειδή ο στρατός είναι προσβολή για την Συνείδηση.
- Επειδή ο στρατός υπάρχει για να «γαμάει» και να καταστρέφει, ακόμα και τις Συνειδήσεις.
- Επειδή δεν γίνεται να υπάρξει Ισορροπία στην Ισοπέδωση και στην Καταστροφή.
- Επειδή η μυστικοπάθεια ισοπεδώνει την Ελευθερία και το μυστικοπαθές στρατιωτικό σύμπλεγμα υποτίθεται πως την προστατεύει.
- Επειδή ο συγκεντρωτισμός «νέμει αγαθά και προνόμια σ' εαυτόν» και ισοπεδώνει την Ελευθερία.
- Επειδή η Ελευθερία δεν προστατεύεται από τον συγκεντρωτισμό και τον αυταρχισμό.
- Επειδή η καταστροφή κι ο εξανδραποδισμός δεν αποτρέπονται με προσευχές
- Επειδή όλοι οι στρατευόμενοι είναι τυφλά υποχείρια χωρίς θέληση και γρανάζια του στρατιωτικού συμπλέγματος, αλλά και υπεύθυνοι ταυτόχρονα για την αναντίρρητη ύπνωση της συνειδήσής τους.

- Για να μην ξανακουστούν σχόλια του τύπου: «Η 17η Νοέμβρη θα θυμίζει πάντα πράξεις βίας, μίσους και αίματος (υπουργός Ι.Βαρβιτσιώτης, για την επέτειο του Πολυτεχνείου), για να μην χαρακτηριστεί η 3η Σεπτεμβρίου «επαίσχυντη» για την κυκλοφοριακή συμφόρηση

- Για να μην καταλύσει ξανά ο στρατός την Ελευθερία και το Πολίτευμα.

- Επειδή ο στρατός είναι το σχολείο του εθνικισμού, του σεξισμού, της βίας, της ιεραρχίας, του γλυψίματος, του παραλογισμού, της δουλικότητας προς τον ισχυρότερο και του κυνισμού προς τον πιο αδύνατο, της πατριαρχίας και του πλήρη ατομικισμού, του χλευασμού κάθε ευαισθησίας, της αδιαφορίας για τις ανάγκες και τα δικαιώματα των άλλων και της συντριβής του διαφορετικού.

- ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ ΖΥΓΟΥΣ ΛΥΣΑΤΕ (ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ).

- ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΟΠΛΟΣΤΑΣΙΑ, ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΤΙΚΑ

- ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ

- Κάθε εξαναγκασμένος με την βία σε στρατεύση, που έχει την δυνατότητα χρήσης οποιουδήποτε όπλου, είναι εν δυνάμει δολοφόνος, του εαυτού του ή των άλλων. Γι' αυτό νομιμοποιήστε τώρα την Άρνηση Στρατεύσης και την Προαιρετική Πολιτική Υπηρεσία, για να μην κατηγορηθείτε πως εκπαιδεύετε άβουλους δολοφόνους.

- Η ύπαρξη και η λειτουργία των στρατιωτικών συμπλεγμάτων (να) υπόκειται στην βούληση της Πολιτείας, για να μην ελέγχει την Πολιτική Ζωή.

- Πολιτική Ζωή και Πράξη ενός τόπου είναι η καθημερινή ζωή και πράξη μας.

- Τα στρατιωτικά συμπλέγματα υποσκάπτουν την Πολιτική Ζωή κάθε τόπου γιατί α) εκπαιδεύουν άβουλα πιόνια, ανίκανα να επιδιώξουν οτιδήποτε στην Πολιτική Ζωή του τόπου (έμμεση υπόσκαψη), όταν δεν β) εγκαθιδρύουν στρατιωτικά καθεστώτα (άμεση υπόσκαψη).

Αρνούμαι να γίνω άβουλους δολοφόνος, πόσο μάλλον με την θέλησή μου, για χάρη του στρατιωτικού συμπλέγματος.

Δεσμεύομαι προσωπικά ν' αγωνίζομαι για την κατοχύρωση της ειρήνης σε πολιτικό πεδίο, με όποιον τρόπο μπορεί να γίνει αυτό.

Θέλω να θεωρώ τον εαυτό μου ενταγμένο στο οικολογικό κίνημα εδώ και 5 χρόνια, ένα κίνημα που επιδιώκει ν' ανοίξει νέους δρόμους στην Ανθρώπινη Συνείδηση, βασίζομενο πάνω στα νέα δεδομένα των Επιστημών και της Πραγματικότητας, ένα κίνημα (ή απλή κίνηση της Συνείδησης) που λέει ΝΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ - ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ, είτε των πραγμάτων, είτε της Συνείδησης αυτής καθεαυτής. Στα πλαίσια της αναζήτησής μου αυτής εντάσσω και την προ πολλών ετών απόφασή μου ενάντια στην στρατιωτική θητεία.

Θα μπορούσα πολύ άνετα «να κάνω τον τρελλό» και να πάρω το «τρελλόχαρτο». Δεν το κάνω όμως γιατί αρνούμαι ν' αποφασίζουν κάποιοι άλλοι για το τι είμαι και δεν αναγνωρίζω στο στρατιωτικό σύμπλεγμα την αρετή ν' αποφασίζουν το ποιόν μου. Κι αν το τελευταίο επιχείρημα που το στρατιωτικό σύμπλεγμα έχει ν' αντιτάξει σ' όλ' αυτά, είναι πως στις γραμμές των ενόπλων δυνάμεων διδάσκεται η πειθαρχία, η οργάνωση και η υπακοή, τότε έχω να δηλώσω μόνο το παράκατω:

Έχω τους δικούς μου Λόγους και τα δικά μου Σκόπιμα Κίνητρα, που είναι η Ζωή για την Ζωή, η Ελευθερία για την Ελευθερία, η Γνώση για την Γνώση, η Φιλοσοφία για την Φιλοσοφία και η Συνείδηση για την Συνείδηση, την Φιλοσοφία, την Γνώση, την Ελευθερία και την Ζωή. Σε όλα αυτά προσπαθώ να επιδεικνύω την μέγιστη πειθαρχία, οργάνωση και υπακοή.

Απ' όλα τα παράπαν φαίνεται, νομίζω, πως δεν είμαι «αντιρρησίας συνείδησης», όπως λανθασμένα μεταφράζεται από τα αγγλικά ο όρος. Δεν έχω τύψεις για την Συνείδησή μου, ούτε Τύψεις Συνειδήσεως για τις επιλογές μου.

Είμαι Συνειδητός Αρνητής Στρατεύσης σε οτιδήποτε αντιβαίνει στην Συνείδηση, την Φιλοσοφία, την Γνώση, την Ελευθερία και την Ζωή

Για μια Ανώτερη Συνείδηση

Μιχαηλίδης Ευάγγελος

Ένας φιλοδόξως ελεύθερος

από στρατιωτικοβιομηχανικά συμπλέγματα πολίτης.

Σημείωση: Τα παρακάτω αποτελούν απόσταγμα 5 χρόνων σκέψης και απασχόλησης με το οικολογικό κίνημα και τους αρνητές στρατεύσης. Είχα πολλά ακόμα να γράψω, αλλά ο όγκος τους ήταν τεράστιος. Σίγουρα όμως δεν πρόκειται να σωπάσω μετά απ' αυτήν τη δήλωση.

Φώναξα, ούρλιαξα

αλλά δεν γύρισε κανείς να με ακούσει

Έτσι κι αλλιώς τι σημασία έχει;

Εμείς κρατάμε τα κλειδιά της ζωής.

Πώς αλλιώς μπορούν ν' ανοίξουν τις πόρτες της;

«Αδιαφορία» 5597, 24-7-1986.

Αθήνα 7-5-1993

ώρα 15:30

PLATOON

G. MARKED

